

Ma Quỷ Học

Lãnh Vực Tôn Giáo

 Không biết bao nhiêu người biết bài hát quen thuộc này, khi tôi chào mừng anh chị em bằng sự nồng ấm nhất của mỗi thông công Cơ-đốc và tình yêu thương Đấng Christ ngày hôm nay, bao nhiêu người biết bài hát quen thuộc này, “Ngài Chăm Sóc Anh”? Anh chị em biết bài hát đó không? Được rồi, hãy xem thử chúng ta hát được không. Chị biết bài hát đó không, chị ơi? Chị biết chứ? Vậy thì:

Ngài chăm sóc anh,
Ngài chăm sóc anh;
Khi trời tươi sáng hay u tối,
Ngài chăm sóc anh.

Ồ, thật là tốt. Chúng ta hãy cố gắng hát thêm một lần nữa nào.

Ngài chăm sóc anh,
Ngài chăm sóc anh;
Khi trời tươi sáng hay u tối,
Ngài chăm sóc anh.

[Băng trống—Bt.]

² Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con cảm ơn Cha vì Ngài chăm sóc chúng con và đã bày tỏ tình yêu Ngài đối cùng chúng con, đến nỗi Ngài đã sai Con yêu dấu của Chính Ngài, để...Con vô tội của Đức Chúa Trời, để thay vào chỗ của tội nhân. Chúng con thật biết ơn Cha, vì Ngài đã chăm sóc chúng con và lưu tâm đến chúng con, để làm điều này! Và chúng con thật cảm kích, Chúa ơi. Chúng con vui mừng nhóm nhau lại đây trong buổi chiều hôm nay, dưới những mái che của bầu trời này, và cầu xin phước ơn Ngài ở trên buổi nhóm này. Xin nhậm lời, Chúa ơi, để mỗi ông, bà, anh chị em đang hiện diện ở đây, có thể học biết Kinh Thánh một cách sâu nhiệm bây giờ. Chúng con đang đối mặt với một thế giới chịu sự kiểm soát bởi Sa-tan. Và, Cha ôi, chúng con cầu xin, khi chúng con nghiên cứu về quyền lực của

ma quỷ và những gì chúng làm với con người, để Ngài ban cho chúng con đức tin lớn, và nguyện xin nhiều dấu kỳ phép lạ lớn được làm nên. Vì, chúng con cầu xin bấy nhiêu điều trong Danh Đấng Christ và vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. A-men.

³ Chiều hôm nay, chúng ta học hỏi, nhanh chóng đi vào điều đó, tôi nghĩ, sớm khoảng mười lăm phút. Vẫn là với đề tài *Ma Quỷ Học*.

⁴ Và bây giờ tôi mới vừa nhận được một tin nhắn, cách đây một lát; Anh Beeler, từ những người bạn của tôi. Và tôi bắt đầu công việc tại Phi châu, vào giữa tháng Bảy. Để làm việc đó, chúng tôi phải chuẩn bị từ bây giờ. Và Anh Baxter không thể đi được vào thời điểm đó, cho nên tôi sẽ phải đi đến Phi châu một mình. Vì vậy việc đi qua đó với...có lẽ...Anh chị em phải cầu nguyện cho tôi từ bây giờ, để Chúa sẽ giúp đỡ tôi, bởi vì tôi thật sự cần điều đó bây giờ, ở nơi đó giữa vòng...Tôi đang trông mong ít nhất hai trăm ngàn người đến dự buổi nhóm đó.

⁵ Và tôi đã có một khả tượng được viết ra ở đây. Tôi muốn anh chị em nhận được sự ích lợi của nó. Nó đã xảy ra vào tháng Mười hai. Một buổi sáng nọ khi tôi đang ở trong phòng thì Thiên sứ của Chúa bước vào. Tôi...Anh chị em biết, khi tôi ở nơi đó, tôi đã không vâng phục Chúa, và tôi đã bị nhiễm a-míp. Có ai biết—biết a-míp là gì không, loại ký sinh trùng mà có thể...gần như giết chết anh chị em. Và bởi vì tôi đã làm điều gì đó Đức Chúa Trời đã bảo tôi đừng làm. Bao nhiêu người đã nghe câu chuyện về điều đó? Tôi đoán một số anh chị em ở đây. Tôi biết những người ở gần đền tạm đã nghe câu chuyện về điều gì đã xảy ra. Đức Chúa Trời bảo tôi đi đến một nơi, rời lìa khỏi nơi này, và trở lại để đến nơi khác. Và tôi lại nghe theo những thầy giảng can ngăn tôi đừng làm điều đó. Này, những thầy giảng thì thật tuyệt vời, và họ là những người anh em của tôi, nhưng anh chị em cần nhớ những gì Đức Chúa Trời bảo anh em. Đúng vậy. Hiểu không? Anh em có một sứ mạng.

⁶ Bao nhiêu người nhớ có lần có hai vị tiên tri trong Kinh Thánh? Và một trong hai người đó, Chúa đã phán với người, rằng, “Người hãy đi đến nơi nào đó. Và người đừng—người đừng

đến...Người hãy quay lại con đường khác,” và vân vân. Và—và phán, “Người chớ ăn hoặc uống khi người ở đó.”

7 Và một tiên tri chân chính khác đến gặp ông, và bảo rằng, “Chúa đã gặp tôi sau khi Ngài gặp ông.” Và nói, “Hãy đến nhà tôi.” Và vị tiên tri đó đã lắng nghe những gì tiên tri kia nói, và đánh mất mạng sống của mình vì điều đó. Đấy, anh em cần phải làm những gì Đức Chúa Trời bảo mình làm mặc cho bất cứ ai khác nói gì.

8 Bây giờ chúng ta thì...Trong khái tượng này, Ngài...Nó đã đánh thức tôi, ngày mười ba tháng Chín...hay tháng Mười hai. Và—và khi tôi ngồi phía trên mép giường của mình, tôi đang tự hỏi tương lai của tôi sẽ ra sao. Tôi...Khi tôi đã quay trở lại đây, họ đã sẵn sàng đưa tôi vào trong bệnh viện dành cho những người dịch bệnh, những con ký sinh trùng đã gần như nhiễm vào tôi. Và họ đã làm xét nghiệm cho tôi khi tôi chạm chân đến vùng đất này. Và, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, họ vừa cho tôi về nhà, bởi vì mật độ của nó rất thưa thớt. Và tôi đã cầu nguyện, rồi đi đến với những mục sư kia, tôi nói, “Chúa đã phán bảo tôi không được đi con đường đó.”

Họ đáp, “Ồ, Đức Chúa Trời nói với những người bên cạnh anh đó thôi.”

9 Tôi nói, “Cô-rê đã có ý tưởng đó một lần nọ.” Và vì vậy, nhưng tôi đã đi và kiếm một ít lá và đặt nó trên bàn chân của họ, và tôi nói rằng, “Nên nhớ, trong Danh Chúa, nếu chúng ta đi theo hành trình đó, thì sự việc sẽ thất bại, và tất cả chúng ta sẽ trả giá cho điều đó.” Và chúng tôi chắc chắn đã làm thế! Ô, chao ôi! Tất cả chúng tôi giống như sắp chết. Vì vậy sau đó trở lại...

10 Anh em có nhiều điều anh em phải đối mặt trong những đất nước xa lạ đó. Chẳng hạn, một bọ chét có thể cắn anh em, nó khiến cho anh em bị sốt. Và con vật nhỏ đó, khi nó cắn anh em, nếu anh em cảm thấy ngứa, anh em không thể gãi nó. Anh em nhìn, nếu đó là một con vật màu đen nhỏ, thì đừng có rút nó ra. Nó có một cái đầu rất nhỏ, nó dùi lỗ để cắm vào da, quay lại như thế này và bám chặt vào đó. Nếu anh em rút nó ra, thì cái đầu sẽ bị sót nằm lại trong đó. Cái đầu đó có dính vi-rút trong nó, sẽ làm cho anh em bị bại liệt. Cho nên nó...Đừng gãi, cũng đừng rút

nó ra; chỉ bơi một ít mỡ. Và nó thở qua lưng nó. Bơi mỡ trên nó, và nó rơi ra.

¹¹ Rồi có những con muỗi nhỏ. Nó chẳng gây ra tiếng ồn chút nào. Nó bay qua không khí. [Anh Branham vỗ nhẹ bàn tay mình—Bt.] Nó đậu trên anh chị em, chỉ thế thôi, anh chị em bị bệnh sốt rét.

¹² Và—và rồi có thứ mà người ta gọi là rắn độc Phi châu. Nếu nó cắn anh chị em, thì anh chị em chỉ sống được hai phút sau khi bị nó cắn mà thôi.

¹³ Và rắn hổ mang bành vàng. Anh chị em chỉ sống mười lăm phút sau khi bị nó cắn. Và một trong chúng đã đến gần con trai của tôi, đến mức cậu ấy có thể đặt tay lên đầu nó. Đã lên rồi, để tấn công, trước khi chúng tôi bắn, như thế.

¹⁴ Và có loại rắn hổ mang bành đen. Ôi, thật có đủ thứ loài vật! Và rồi những thú vật hoang dã nguy hiểm, dĩ nhiên, sư tử, cọp, hay báo, và nhiều thứ khác nữa để tranh chiến, trong rừng rậm. Và rồi những bệnh tật, thật sự có đủ thứ loại bệnh tật trong nơi đó.

¹⁵ Và anh em phải đối mặt với tất cả điều đó khi anh em đi đến đó. Bên cạnh đó, ở đây còn có những thầy mo thách thức anh chị em đủ mọi mặt, đấỵ, và đủ mọi sự mê tín dị đoan và các thứ của họ. Nhưng, thật là, kỳ diệu biết bao để thấy Chúa chúng ta gạt nó đi, qua một bên, như thế, để rồi tiếp tục đi.

Và ngày kia tôi nhớ, đang đứng đó, thật rõ, những điều đã xảy ra, tôi sẽ nói với anh chị em lúc nào đó đang vào một buổi nhóm khác, bởi vì tôi muốn bước vào đề tài của tôi trong buổi chiều nay, về *Ma Quỷ Học*.

¹⁶ Nhưng bây giờ, và điều này tôi suy nghĩ về, đang ngồi ở đó, kết cục sẽ là gì? Và trở lại vượt biển, tôi biết chúng tôi đã có khoảng chừng một một trăm ngàn người cải đạo lúc chúng tôi ở đó. Và Anh Bosworth lớn tuổi đến cùng tôi. Nói, tôi nói, “Ồ, Anh Bosworth đó à?”

¹⁷ Anh nói, “Tôi thật tự hào về anh, Anh Branham à!” Anh nói, “Anh chỉ—anh chỉ bắt đầu cuộc sống,” và anh đã nói vậy.

18 Tôi nói, “Chà, tôi nghĩ mọi việc đã kết thúc rồi.” Tôi nói, “Tôi đã qua tuổi bốn mươi rồi. Tôi nghĩ tôi đã đánh trận tốt lành và đã xong sự chạy.”

19 Anh hỏi, “Qua bốn mươi tuổi ư?” Nói, “Ở tuổi đó tôi còn chưa trở lại đạo.” Nói, “Tôi vẫn còn khỏe.” Anh đã gần bước vào tuổi tám mươi. Và chỉ...

Tôi nghĩ, “Ồ, có lẽ điều đó gần đúng.”

20 Vì thế anh nói, “Không, anh chỉ là một Branham còn mới toanh bây giờ. Anh thật sự biết làm thế nào để điều hành một buổi nhóm tốt hơn, cùng mọi việc.” Nói, “Chỉ cần anh từng đánh động nước Mỹ theo đúng cách của nó, với việc buổi nhóm bố trí phù hợp, nơi mà anh có thể ở lại sáu hay tám tuần lễ trong một nơi, và sắp đặt nó và quảng bá khắp nơi,” nói, “anh có thể làm điều gì đó, nhưng, và vì Chúa chúng ta.” Vì thế chúng ta đã đi tiếp, đúng như thế, vì thế thật là rất—rất tốt.

21 Rồi sau đó một thời gian ngắn, tôi thấy một khái tượng, lúc còn ở nước Mỹ, và nó đã đến cùng tôi, và xoay tôi trở lại với Phi châu, và nó đã tỏ cho tôi thấy buổi nhóm giống như vậy, được tổ chức ở phía đối diện Durban. Và buổi nhóm đầu tiên mờ dần vào lịch sử, tiến về hướng Tây. Buổi nhóm thứ hai xuất hiện và, khi nó được thực hiện, nó còn lớn hơn buổi nhóm đầu tiên. Và Ngài...Tôi nghe có tiếng la lớn, và một Thiên sứ đang đến từ Trời; Ngài có ánh sáng lớn.

22 Và Thiên sứ của Chúa mà đứng bên cạnh chúng tôi tại đây, đã đứng...luôn luôn đứng bên phải tôi, trên phía bên này. Và Ngài đã đứng tại đó, và Ngài đã—Ngài đã xoay chuyển chung quanh. Và tôi thấy Người này đứng ở dưới Ngài. Người là—Người không phải là...Ồ, không phải là khái tượng khi anh chị em nhìn thấy Ngài. Nó rất thực như thể anh chị em nhìn thấy tôi.Ồ, anh chị em có thể nghe Ngài bước đi và nói chuyện với mình. Và khi Ngài... Bất cứ thứ gì, nó rất thật. Và đó không phải là một khái tượng; Con Người ấy đứng tại đó đúng giống như anh chị em đang đứng. Và tiếng của Ngài giống như tiếng của tôi hay là của anh chị em vậy. Nhưng một khái tượng, là điều gì đó mở ra trước mặt anh chị em và anh chị em có thể nhìn thấy nó, như thế. Nhưng con người này thì bước lên và đứng đó.

23 Vì thế Ngài đã bảo tôi rằng...những gì sẽ xảy ra. Và Ngài đã phán rằng...Thiên sứ này đã giáng xuống, và Ngài bảo tôi hãy quay lại và nhìn về hướng này. Và nó nhìn hướng về Ấn Độ, lúc ấy. Tôi không nói đó là nước Ấn Độ, nhưng nó ở rất gần đó. Nhưng họ là những người Ấn Độ.

24 Bởi vì, những người Phi châu là những người to lớn, chắc nịch, trông béo khỏe. Một số người trong bọn họ cao gần hai mét rưỡi, và nặng đến, ồ, hai trăm tám mươi, ba trăm pao, vạm vỡ. Người Zulu, bây giờ, người Shunghi và người Basutos, và, ồ, có nhiều bộ tộc người khác nhau. Tôi đã giảng cho, có mười lăm bộ tộc người khác nhau đang đứng ở đó ngày ấy.

25 Tôi nói một lời, như, “Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời.” Tôi có thể đi uống nước trước khi lời đó được thông dịch xong qua tất cả những thông dịch viên. Một người sẽ nói...Và tất cả tiếng ồn!

Trước đây tôi thường nghĩ, khi tôi nghe những người Ngũ Tuần nói tiếng lạ, mà có thể một người nói thứ tiếng này và kẻ nói thứ tiếng kia, điều đó làm sao có thể được? Nhưng tôi tin Kinh Thánh đúng, và biết Nó đúng, khi Nó nói, “Không có một âm thanh nào là vô nghĩa.” Đúng thế.

Một số người sẽ nói, một người trong số họ nói, “Blrr blrr blrr blrr,” lời đó có nghĩa là “Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời.” Người khác nói, “Cluk cluk cluk cluk,” lời đó cũng có nghĩa là, “Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời,” trong ngôn ngữ của mình. Vì vậy cho dù là loại tiếng ồn gì, nó cũng có ý nghĩa tại nơi nào đó. Đúng thế. Cho dù loại tiếng ồn là gì, nó cũng có ý nghĩa gì đó đối với ai đó tại một nơi nào đó. Và khi Ngài là...Họ đã diễn đạt điều đó ra.

26 Và tôi để ý ở phía trên bên trái tôi, khi Thiên sứ đó đã giáng xuống và tôi thấy một cái gì trông giống đàn ong, và họ là người nam có...trông giống như chúng có một—một cái khăn quấn quanh họ, như thế này, và quấn lại và buộc chặt, như thể bọc một đứa trẻ nhỏ, cái khăn ăn. Và đúng vậy. Và tôi có thể nhìn xa hết sức như tôi có thể, nó không là gì khác hơn là những con người. Và rồi Thiên sứ bật lên ánh sáng lớn dao động, và bắt đầu

lắc tới lắc lui, như *thế*. Và tôi chưa từng thấy nhiều người như vậy trong đời mình!

27 Và sau đó Thiên sứ khác này đến rất gần tôi, và Ngài nói, “Có ba trăm ngàn người trong buổi nhóm đó.” Và tôi đã có viết ra ở đây. Và anh chị em hãy viết điều đó vào một mẫu giấy nào đó, giống như tôi đã nói về cậu bé được sống lại ở Phần Lan. Anh chị em viết điều đó vào trang giấy trắng ở đầu hoặc cuối quyển Kinh Thánh hay là ở đâu đó, mà trong buổi nhóm này (Đó sẽ là con số trong buổi nhóm. Và anh chị em sẽ nghe qua đài phát thanh nào đó.) về ba trăm ngàn người tham dự buổi nhóm đó. Vậy thì, xem thử điều đó có đúng không. Buổi nhóm đó sẽ đông gấp ba lần buổi nhóm khác đã có. Hiểu không? Ba trăm ngàn người tham dự buổi nhóm. Và tôi rất vui được đến đó, tôi không biết điều gì phải làm, vì tôi thích chinh phục những linh hồn cho Chúa chúng ta.

28 Và tại đó, vào một lần, thấy—thấy có ba mươi ngàn người ngoại đơn sơ đến với Chúa Jêsus Christ theo lời kêu gọi tin nhận, ba mươi ngàn người ngoại đơn sơ.

29 Bây giờ chúng ta phải đi vào đề tài của chúng ta nhanh lên. Ngày hôm qua chúng ta đã học hỏi về kỹ xảo của ma quỷ. Tôi đã suy nghĩ suốt ngày hôm nay, như Đức Chúa Trời xử lý. Anh chị em không biết sự tự do là gì để ra khỏi. Vậy thì, tôi không phải là một thầy giáo. Tôi còn lâu mới là một—một người giải thích Kinh Thánh. Và tôi thì... Sự học thức của tôi giới hạn ở lớp bảy. Vì thế đó là... Và, mà, tôi nghỉ học khoảng hai mươi lăm năm trước, vì thế đó là một thời gian quá dài. Và tôi không được học hành nhiều cho lắm, nhưng tất cả những gì tôi biết là tôi nhận được qua sự linh cảm. Và nếu sự linh cảm đó không trùng khớp với Kinh Thánh, thì nó sai trật. Hiểu không? Nó phải đúng theo Kinh Thánh. Mặc cho sự linh cảm đó là gì, nó phải đến... *Đây* là nền tảng của Đức Chúa Trời. Không có nền tảng nào khác được đặt ngoài nền tảng *Này*. Và những gì *Đây* có, điều gì xảy ra nếu tôi nói mâu thuẫn với Kinh Thánh này, anh chị em cứ cho lời tôi là dối trá, bởi vì *Đây* là *Lẽ thật*. Hiểu không? Hiểu không? Và nếu một thiên sứ nói với anh chị em điều gì đó khác hẳn với *Đây*, Phao-lô đã nói, “Hãy để cho người đó bị anh em rửa sả,” ngay cả

một thiên sứ của Sự Sáng. Bây giờ, có nhiều điều thật tuyệt vời. Tôi chỉ...điều duy nhất...Tôi đã chọn hai ngày, vì để trình bày đề tài này cho dân sự, đó là ngày hôm qua và ngày hôm nay, trong giờ nhóm buổi chiều.

³⁰ Vậy thì, lý do tôi làm điều này, là để thử bản thân tôi một chút xem liệu Đức Chúa Trời có giúp tôi không. Có điều gì đó ở trong lòng tôi. Và đây là, mà, sau khi Sứ điệp tuyệt vời này được giảng, chính Đức Chúa Trời sẽ xác chứng cho những gì tôi đã nói là Lẽ thật, theo Lời Ngài; bởi Lời Ngài, trước tiên, và rồi qua những dấu kỳ và phép lạ tiếp theo sau. Vậy thì, tôi nghĩ, với Lẽ thật Phúc âm cho Hội thánh, tôi chịu ơn, với Đức Chúa Trời, để mang điều này đến cho Hội thánh. Đúng vậy. Người ta bị chia rẽ một cách sâu sắc, trong nhiều tổ chức và nhiều phe phái khác nhau, đến nỗi điều đó là sai trật. Chúng ta hết thấy đều là con cái của Đức Chúa Trời khi chúng ta được tái sanh, Điều đó, đây. Và sự thật của vấn đề là Đức Chúa Trời đó muốn chúng ta biết rằng, rằng chúng ta là con cái của Ngài.

³¹ Bây giờ, nên nhớ, đèn thờ của Sa-lô-môn đã được đẽo ra, khắp nơi trên thế giới. Và ở đây tảng đá này xoắn theo hướng *này*, và tảng đá kia lại xoắn theo hướng *kia*, và tảng thì được cắt đẽo kiểu *này*, và tảng được cắt đẽo theo kiểu *kia*, nhưng, khi chúng hiệp lại với nhau, chẳng có một tiếng rầm rì của việc cưa xẻ, cũng chẳng tiếng búa nào cả, mọi thứ đều đi vào đúng chỗ của mình. Đức Chúa Trời là Đấng Chỉ Dẫn của điều đó.

³² Đức Chúa Trời có một hội thánh được gọi là Hội Chúng, và một hội thánh của Đức Chúa Trời, và người thế *này*, và kẻ thế *kia*. Và, nhưng khi hết thấy họ đến với nhau, họ là một nhóm lớn của tình yêu thương anh em, và Đức Chúa Trời sẽ đặt, nhóm Hội thánh đó lại với nhau để cất Nó lên trên trời.

³³ Mỗi bức tranh nổi tiếng, trước khi nó được treo lên trong phòng sảnh nghệ thuật, nó phải được treo lên, phải trải qua hội trường phê bình, trước đã. Người mà đã vẽ...?..., hay, xin lỗi, tôi không nhớ được tên người đó, đã vẽ bức tranh Bữa Tiệc Ly, dù sao đi nữa, ông phải hao tổn cả đời mình. Ông đã vẽ bức tranh đó. Đã mất khoảng hai mươi năm, hay mười năm, tôi tin, giữa việc vẽ Đấng Christ và Giu-đa. Và anh chị em có nhận thấy, trong

bức tranh nổi tiếng đó, người mẫu để vẽ nên Đấng Christ, mười năm sau cũng là người mẫu để vẽ nên Giu-đa không? Đúng vậy. Ông ta đã vậy. Mười năm trong tội lỗi, từ một ca sĩ opera vĩ đại, để đóng vai Đấng Christ, trở nên đóng vai Giu-đa. Anh chị em không cần phải mất mười năm. Chỉ cần mười phút thôi, sẽ làm được điều tương tự như vậy với anh chị em. Trong tội lỗi, bản tính của anh chị em sẽ bị thay đổi. Nhưng, đầu sao, bức tranh đó đã trải qua mọi lời phê bình.

³⁴ Và đó chính là điều tôi nghĩ về Hội thánh của Đức Chúa Trời, nhóm người được kêu gọi. Ồ, tôi không muốn nói điều này qua lời phê bình gay gắt nào. Tôi đã từng đi thuyền khắp bảy biển, và trên chuyến hành trình lần thứ ba của tôi vòng quanh thế giới, và người ta nói, “Thánh giết gân! Thánh giết gân!” Và tôi đã nghiên cứu thế giới, và tôi chưa bao giờ thấy một người nào là thánh giết gân. Đó là một cái tên mà ma quỷ dùng để gán cho người ta. Chỉ thế thôi. Không có việc như là thánh giết gân nào cả. Và tôi đã thống kê có sáu trăm sáu mươi tám giáo hội khác nhau, và được tổ chức trên thế giới, không có một trong số đó được gọi là Thánh Giết Gân. Và đó là từ chính quyền. Tôi không biết một giáo hội Thánh Giết Gân nào cả. Vì thế, chỉ là điều gì đó mà ma quỷ gọi. Nhưng, bây giờ, trong tất cả việc này, tất cả những điều này, Đức Chúa Trời đã vẽ ra một bức tranh. Và có lần những giáo hội cũ nhỏ bé này đã sử dụng ở bên ngoài đây, một số anh em...

³⁵ Tôi nhìn những người tóc muối tiêu này. Con trai tôi, ngày hôm qua; tôi ở trong phòng, để nghiên cứu, và một mục sư đến thăm và nói, “Tôi thích bắt tay với ba của con.” Dĩ nhiên, con trai tôi đã được lớn lên cùng với Anh Baxter và họ, chỉ nói, “Không,” chính là thế, một cách nhanh chóng. Tôi không thích như thế. Hiểu không? Cho dầu nếu tôi...Dĩ nhiên, tôi không thể làm tôi tớ của con người, lại cũng làm tôi tớ Đức Chúa Trời nữa. Nhưng tôi nghĩ mình thích bắt tay với người anh em của tôi. Tôi thích điều đó. Có điều gì đó về nó, tôi muốn bắt tay của một—của một mục sư truyền đạo. Không chỉ là mục sư thôi đâu, mà còn bất cứ con cái Chúa nào, tôi thích làm điều đó. Tôi không biết gì về điều này cho đến khi vợ tôi đã kể lại cho tôi biết sau đó. Ồ, nếu con trai

tôi có thể đã bảo với mục sư đó, “Chờ một chút, ba con đang cầu nguyện phía trong đó, và—và con sẽ xem ba con sẽ nói điều gì.” Ồ, điều đó, điều đó sẽ tốt hơn. Cho nên tôi chỉnh sửa nó một chút về điều đó, không nên làm thế. Hiểu không?

³⁶ Và điều đó là thật, anh em không thể chỉ ra ngay được, như người anh em đã nói lúc nãy. Nếu anh em làm vậy, thì vào ban đêm tôi—tôi kiệt sức, anh chị em thấy đấy. Dân sự đi đến để nói chuyện, và mọi người có lẽ bị bệnh, và khi họ đến để nói về nó, một cách nhanh chóng, có Thiên sứ của Chúa ở ngay tại đó để nói về điều đó.

³⁷ Có người nào đó đang ngồi, nhìn ngay vào tôi bây giờ, biết rằng điều đó có thật, từ cách đây khoảng vài phút, hay khoảng một tiếng rưỡi trước đây. Một phụ nữ ngồi tại đây, không biết sự việc xảy ra là gì, mà Thiên sứ của Chúa đã phán với chị vào một đêm nọ và bảo với chị điều gì đó, mà chị không thể hiểu. Nhưng ngày hôm nay điều đó đã xảy ra, vì thế bây giờ chị biết nó có nghĩa gì khi Ngài phán với chị. Và cách mà, đang đứng ở đó nói chuyện với chị, Thiên sứ của Chúa đã đi thẳng đến và nói nan đề của chị là gì, và về tất cả điều gì, và—và những gì chị đang suy nghĩ về, và một trong những người thân yêu của chị, và Đức Chúa Trời đã phán và nói rằng Ngài sẽ xác chứng điều đó như thế nào, và điều gì sẽ xảy ra. Vì vậy đó là cách sự việc sẽ xảy ra hoàn toàn chính xác. Hiểu không? Đức Chúa Trời đã phán vậy.

³⁸ Ồ, vậy thì, còn về vài lần mà từng... Thế thì, và mỗi khả tượng chỉ khiến cho anh chị em trở nên yếu hơn rất nhiều, đấy. Và điều trước tiên anh chị em biết, khi anh chị em đến nhà thờ vào buổi tối, anh chị em thấy thật kiệt sức đến nỗi anh em thật sự không biết làm gì. Và anh chị em hãy cầu nguyện cho tôi, bây giờ, đấy, bởi vì điều đó xảy ra hết buổi nhóm này, đến buổi khác. Đây là buổi nhóm duy nhất, nó sẽ khác hẳn, nếu tôi sẽ đi về nhà bây giờ và sẽ không làm gì cả trong vài tháng, đi chơi và lấy cần câu và đi câu cá. Nhưng tôi phải đi hết buổi nhóm này đến ngay buổi nhóm khác, từ nơi này đến ngay nơi khác, anh chị em biết đấy. Đó là điều tạo nên nó.

³⁹ Và xin tất cả anh chị em hãy cầu nguyện, anh chị em dân sự ở phía sau đây trong cử tọa. Họ đã nói với tôi vào tối hôm qua rằng tôi—rằng tôi đang nói với người nào đó, và người ấy không đáp ứng sự kêu gọi. Vậy thì, điều đó khá nguy hiểm, anh chị em thấy. Khi họ nói nó...Ồ, đôi lúc những tia ánh sáng không chiếu sáng, có một điểm tối ở giữa đó.

⁴⁰ Và tôi nhìn Thiên sứ của Chúa khi Ngài đang đứng ở đây, tôi có thể cảm nhận được điều đó. Rồi tôi cảm thấy Nó rời khỏi tôi, và tôi nhìn xem, Nó sẽ lia khỏi tôi và Nó sẽ đi qua nơi nào đó và đứng ở đó một lúc, và tôi có thể nhìn được Nó. Và Nó lóe sáng lên và sẽ có một khả tượng hiện đến. Rồi tôi nhìn thấy khả tượng. Tôi sẽ nhìn xem loại người trông giống như thế nào đang ở quanh đó. Tôi nhận ra người đó, rồi tôi nói. Đó là những gì xảy ra. Đó là điều xảy ra. Anh chị em không cần phải nói với mọi người điều đó, nhưng đó là—đó là điều xảy ra, anh chị em thấy đấy. Tất cả điều đó ở trong lĩnh vực thuộc linh.

⁴¹ Rồi nếu người đó không đáp ứng, thì cũng giống như việc đọc Kinh Thánh ở đây và nói rằng, “Chẳng có gì với Nó cả,” rồi quay lưng với Nó. Hiểu không? Vì vậy điều đó làm cho nó khá tệ. Vì vậy hãy tỉnh táo, hãy lắng nghe, hãy thức canh. Khi Ngài phán, hãy đáp lời. Đấy, hãy sẵn sàng để trả lời vào bất cứ lúc nào.

⁴² Và vì thế vợ tôi, và Anh Beeler cùng nhiều người khác, sáng hôm nay, đã nói với tôi về điều đó, đã mời một người có người anh trai, ở đâu đó, mà có điều gì đó không ổn với anh ấy, và vân vân. Và người đó không đáp ứng lời mời gọi, vậy không thể nào được giúp đỡ. Đó là giữa Đức Chúa Trời và người đó. Khả tượng đã lia khỏi tôi. Sau đó tôi không thể tìm thấy nó nữa, bởi vì anh ta không đáp lời. Cho nên, hãy tỉnh thức, trong tình trạng sẵn sàng.

⁴³ Bây giờ lấy đề tài này về *Ma Quỷ Học* và nói về ma quỷ. Vậy thì, hơi dân sự, khi anh chị em nói đến “ma quỷ,” ngay tức khắc người ta nghĩ, “Ồ, kẻ cường tín nào đó hay là điều gì đó!” Nhưng ma quỷ có thực như những Thiên sứ. Chúng đúng là có thực.

⁴⁴ Và ma quỷ thực đúng là ma quỷ, như Chúa Jêsus Christ là Con Đức Chúa Trời. Hẳn là một quỷ! Thiên đàng đúng là có thực. Và nếu không có cái gọi là địa ngục như vậy, thì cũng không có

cái gọi là Thiên đàng. Và nếu không có phước hạnh Đời đời... đúng hơn là, hình phạt Đời đời, thì cũng không có phước hạnh Đời đời. Nếu không có ngày, thì cũng không có đêm. Hiểu không? Nhưng chắc chắn như có ngày, thì có đêm. Chắc chắn như—như có một—chắc chắn như có một Cơ-đốc nhân, thì cũng có kẻ giả hình. Chắc chắn như có người nào đó đích thực đến từ Đức Chúa Trời, thì chắc chắn cũng có người nào đó giả mạo điều đó. Hiểu không? Hoàn toàn đúng là có thuận và nghịch, đen và trắng, đúng qua cuộc sống về mọi thứ, thật và giả ở khắp mọi nơi. Và có một phúc âm giả, có một Phúc âm thật. Có phép Báp-têm thật, có phép báp-têm giả. Có người tín đồ giả, và có người tín đồ thật. Có đồng đô-la Mỹ thật, có đồng đô-la Mỹ giả. Có Cơ-đốc nhân thật, có kẻ giả hình thật sự, đây, chỉ là kẻ bắt chước theo. Vì vậy anh chị em thấy điều đó, vì vậy tất cả song hành với nhau. Vậy thì, chúng ta không thể nào tách riêng nó ra được. Đức Chúa Trời cho mưa xuống.

⁴⁵ Xin Ngài cho tôi nói ở đây một chút. Bao nhiêu thầy giảng có ở đây? Xin đưa tay lên. Tất cả xung quanh, thưa các thầy giảng, xin hãy đưa tay lên cho chúng ta thấy. Ồ, xin Đức Chúa Trời ban phước, các anh em. Vậy thì, vậy thì, anh em không chấp nhận điều này làm giáo lý bây giờ, nhưng, ngay trước khi chúng ta tiếp cận với đề tài quan trọng này, tôi sẽ nói với anh chị em điều này. Bao nhiêu người Ngũ Tuần đang ở đây? Xin hãy đưa tay lên, tất cả ở quanh đây. Ô, tất cả anh chị em là người Ngũ Tuần. Được rồi. Sẽ nói cho anh chị em những gì tôi có khi lần đầu tiên tôi bước vào lãnh vực, hàng ngũ của anh chị em.

Tôi đã ở ngay tại Indiana đây, tại một nơi được gọi là Mishawaka. Nhóm người Ngũ Tuần đầu tiên mà tôi đã từng thấy, họ được gọi là—là Hội Ngũ Tuần của Chúa Jêsus Christ, hay là gì đó, tôi nghĩ vậy, một nhóm người thật tuyệt vời. Bây giờ họ cùng nhau lập ra tổ chức và gọi là Ngũ Tuần Hiệp Nhất. Họ chia rẽ khỏi những người còn lại của họ, bởi vì vấn đề phép báp-têm bằng nước. Điều đó không làm cho họ trở nên kẻ giả hình. Họ có nhiều người là Cơ-đốc nhân có Đức Thánh Linh chân thật, đích thực, đã tái sinh trong hàng ngũ của họ. Và Đức Chúa Trời đã ban cho họ Đức Thánh Linh bởi đã chịu phép báp-têm trong

“Danh Chúa Jêsus,” và cho những người kia phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, bởi việc chịu báp-têm trong danh “Cha, Con, Thánh Linh.” Cho nên, “Đức Chúa Trời ban Đức Thánh Linh cho những ai, vâng theo lời Ngài,” vậy ai—ai đã có, ai đã vâng lời Ngài? Thế đấy.

46 Nếu anh chị em quên, và họ những người mà muốn có một cách, hãy để cho họ là vậy, và anh em cứ tiếp tục và làm cho họ trở nên anh em. Chỉ thế thôi. Đừng...Điều gì đã làm điều đó, là đang phá vỡ họ, tan vỡ ra. Hiểu không? Điều gì? Là sự phá vỡ, xé nát, làm đổ vỡ tình anh em, bước ra và tách biệt chính mình. Không, thưa quý vị, chúng ta không nên phân rẽ, chúng ta là một. Đúng vậy.

47 Nhưng khi tôi đang ở đó, tôi đã xem thấy những người ấy. Vậy thì, tôi, chỉ đến một nhà thờ xưa nhỏ bình thường Báp-tít Nam Phương, ờ, tôi muốn gặp những người đó, tôi đã đến đó và họ đã vỗ tay, reo hò, “Một người trong họ, một trong họ, thật vui tôi nói rằng tôi là một người trong số họ!”

48 Tôi nghĩ, “Chao ôi! Chà!” Điều đầu tiên anh chị em biết, ở đây người nào đó xuống qua đó, nhảy múa hết sức mình. “Tu-tu-tu-tu,” tôi nghĩ, “thế cách hội thánh này thật lạ! Tôi chưa bao giờ được nghe những điều như thế.” Tôi cứ nhìn xem họ, chung quanh. Tự hỏi, “Ồ, có vấn đề gì với những người đó vậy?”

49 Bây giờ, anh chị em đã nghe tôi kể về câu chuyện đời tôi, nơi tôi gặp phải buổi nhóm tại đó. Nhưng đây là một điều mà tôi chưa bao giờ kể, chưa bao giờ kể nó trước đây, trong công chúng. Vì thế họ...Vậy thì, nếu anh chị em cần phải xóa nó trong máy ghi âm của mình, ờ, thì anh chị em cứ việc làm vậy. Được rồi. Vậy thì, trong điều này tôi đã xem, và bây giờ tôi suy nghĩ, “Ồ, những người này họ là những người hạnh phúc nhất mà tôi đã từng gặp trong đời.” Họ không hổ thẹn về niềm tin của mình. Chúng ta những người Báp-tít, thỉnh thoảng, còn thấy đôi chút hổ thẹn, anh chị em biết đấy. Thấy không? Và khi họ đi cầu nguyện, anh chị em biết, giúp đỡ những người hâm mộ, anh chị em biết. Và—và, nhưng chúng ta...Nhưng những người đó họ thì không hổ thẹn, thưa anh em, họ—họ có niềm tin ở bên trong, bên ngoài, và hết tất cả trên họ.

50 Ồ, tôi nhớ vào đêm đó khi tôi bước lên tòa giảng. Nói, “Tất cả thầy giảng trên bục giảng.” Đó là một hội đồng. Họ phải tổ chức nó ở trên này tại phía Bắc, vì lý do—vì vấn đề da màu, luật Jim Crow ở miền Nam. Cho nên hết thầy họ đến đó từ mọi nơi. Vì thế, tôi đang ngồi đó. Và ông ấy nói...Ồ, bây giờ có...Tôi được nghe tất cả các thầy giảng cả ngày và đêm đó. Họ nói một thầy giảng già nào đó, ông là một ông cụ người da màu bước ra, chỉ cái viền tóc xung quanh đầu, như *thế*, thầy giảng mặc cái áo khoác lớn có đuôi dài, anh chị em biết, cổ áo bằng nhung mịn, và thời tiết rất nóng. Người bạn già nua đáng thương bước ra đó như *thế này*. Ông nói, “Hỡi các con cái yêu dấu của ta,” ông nói, “ta muốn nói với các con,” bắt đầu làm chứng. Tôi hầu như là người trẻ nhất ngồi trên bục giảng. Thế rồi ông nói, “Ta nói với các con!” Ông lấy phân đoạn từ trong Gióp, “Khi Ta đặt nền trái đất thì các người ở đâu? Hãy tỏ cho Ta chúng được đặt nền ở đâu.”

51 Tất cả những thầy giảng khác này đã giảng về Đấng Christ, theo lượt của mình như thường lệ. Tôi đã lắng nghe họ, tận hưởng chúng. Nhưng không phải là ông bạn già đó! Ông đã quay trở lại mười ngàn năm trước khi thế giới đã từng bắt đầu. Ông đi lên những tầng Trời và đi thẳng xuống qua những bầu trời, những gì đang xảy ra. Những gì họ đã giảng, tiếp tục, trong lúc ban ngày; ông đã giảng về những gì đã xảy ra trên Trời. Ông đem Đấng Christ trở lại với cái móng nơi chân trời, trở về nơi nào đó trong cõi Đời đời.Ồ, ông đã không giảng khoảng năm phút cho đến khi cụ già đó, Điều gì đó đã nắm giữ ông cụ. Ông nhảy lên và đá gót chân vào nhau, và reo hò, “Hoan hô!” Ông gần như đã chiếm nhiều chỗ như tôi có ở đây. Ông nói, “Anh chị em không có đủ chỗ để cho tôi giảng,” và ông đi xuống.

52 Ồ, tôi nghĩ, “Nếu việc đó dành cho một người tám mươi tuổi, thì việc dành cho tôi sẽ là gì? Đó là điều tôi muốn. Đó là điều tôi muốn.”

53 Nhưng điều cần đến tôi là việc này.Ồ, chúng ta đang nói đến ma quỷ giờ này. Những gì khiến tôi, tôi đã nhìn thấy hai người. Một người ngồi phía bên này, và một người ngồi phía bên kia. Và khi Thánh Linh giáng xuống, họ sẽ đứng lên nói tiếng lạ và la lớn, và miệng trở nên trắng bệch. Và tôi nghĩ, “Ồi, chao ơi, ước gì

tôi có thể có được điều đó!” Hiểu không? “Thật tuyệt vời! Ô, điều đó...Tôi thật thích điều đó!”Ồ, tôi đi ra cánh đồng ngô. Và tôi đã kể cho anh chị em nghe về câu chuyện đời tôi. Anh chị em đã đọc nó ở trong quyển sách. Tôi đã ngủ suốt đêm. Và trở về vào sáng hôm sau, vì vậy tôi nghĩ tôi chỉ cần kiểm tra. Tôi có cách để làm những điều mà không ai biết ngoài Đức Chúa Trời và tôi. Vì thế, mà, tôi bắt đầu cuộc nói chuyện và để gặp gỡ được linh của một người. Anh chị em thấy nó ở ngay đây trên tòa giảng. Thấy không? Và sau đó tôi đã nói chuyện với một trong những người kia. Tôi nhìn thấy họ, họ ngồi gần với nhau, và họ cứ nắm tay và nhảy và la lớn. Tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi, điều đó dường như thật đối với tôi!”

54 Và tôi nắm một bàn tay của người đó. Tôi nói rằng, “Ông thế nào, thưa ông?”

55 Người ấy nói, “Xin chào ông.” Một con người thật tử tế, một người thanh lịch. Ông nói...

Tôi hỏi, “Ông là một mục sư phải không?”

Ông ta đáp, “Không, thưa ông. Tôi chỉ là một tín đồ bình thường.”

56 Và tôi đã thực hiện một cuộc đối thoại ngắn với ông để tôi có thể nắm bắt được linh của ông. Hiểu không? Ông ấy không biết điều đó. Không ai biết. Tôi chưa bao giờ nói điều gì về việc đó. Nhiều năm sau, tôi mới nhắc đến. Cho nên họ...Rồi tôi đi đến chỗ nhận ra được, nó vang lên, một người Cơ-đốc thật, đúng là hoàn hảo! Người đó đúng là thánh đồ của Đức Chúa Trời. Tôi nghĩ, “Người anh em, tốt lắm.”

57 Nhưng có điều lạ, khi tôi đụng đến một người khác, thì sự việc thật trái ngược. Anh ta thậm chí, đang sống chung với một người đàn bà không phải là vợ của mình. Đúng vậy. Và tôi thấy điều đó về anh ta, trong một khả tượng. Tôi nghĩ, “Ôi, chao ôi, thật không thể vậy được.” Và người đó...Tôi nghĩ, “Vậy thì, vậy thì, linh này ở giữa vòng họ là linh sai trật. Chỉ có thể thôi với nó.”

58 Vì thế đêm hôm đó khi...đi đến buổi nhóm, và những phước hạnh đang tuôn đổ, tôi cầu nguyện với Đức Chúa Trời, và Đức Thánh Linh, Thiên sứ của Chúa làm chứng rằng đó chính là Đức

Thánh Linh. Và cùng một Thánh Linh đã giảng trên người *này* đã giảng trên người *kia*. Và khi Thánh Linh ấy giảng xuống, cả hai người đều đứng dậy, và cả hai đều la lớn và hét và ngợi khen Chúa, và nói tiếng lạ và nhảy múa. Tôi nói, “Con—con—con thật không thể hiểu được điều đó, Chúa ôi. Điều...Con không thể tìm thấy điều đó trong Kinh Thánh chỗ nào nói điều đó đúng.” Bấy giờ tôi nói, “Có lẽ mình bị lừa phỉnh.” Hiểu không? Tôi nói...Bây giờ, ở đây, tôi—tôi không thể...Tôi là—tôi là một người nguyên tắc nghiêm ngặt theo Kinh Thánh. Nó phải là Đây. Hiểu không? Tôi đã nói, “Chúa ôi, Ngài biết tình thế của con, và con—con phải thấy điều đó trong Lời Ngài. Và con—con không thể hiểu được. Khi Đức Thánh Linh giảng trên người *này*, Đức Thánh Linh giảng trên người *kia*, và một người là thánh nhân còn người *kia* là kẻ giả hình. Và con biết là vậy.” Tôi biết điều đó. Không có...Tôi có thể dẫn người đó ra và chứng minh nó với anh ta, kêu anh ta ra ngay ở đó và nói chuyện với anh ta về vấn đề đó.

⁵⁹ Giống như tôi có thể thấy người đàn ông *kia* đang ngồi ngay tại đây tối hôm qua, không là gì khác hơn là một—một kẻ lừa bịp, nếu anh ta từng ngồi ở đó. Và tôi định nói điều đó ra, nhưng anh ta sẽ đứng dậy và bắt đầu làm âm lên. Vì thế tôi cứ để mặc việc đó, vì cơ buổi nhóm, nhưng tôi biết anh ta. Vâng, thưa quý vị.

Có một, hai người trong số họ, ngồi ở đằng sau đó, một đêm họ, thuộc một giáo hội nào đó ngay trong thành phố ở đây. Những kẻ chỉ trích thật sự! Tôi đã nhìn thấy họ. Nhưng, nếu anh chị em nói ra, chắc chắn anh ta bắt đầu gây rối. Tôi đã bị điều đó nhiều lần rồi. Tôi cứ để mặc họ, đấy. Như vậy sẽ ổn thỏa. Đức Chúa Trời biết, Ngài là Đấng Phán Xét. Cứ để họ gọi tôi một lần, và rồi anh chị em sẽ thấy điều gì sẽ xảy ra, anh chị em thấy, cứ để mặc anh ta.

Giống như ma quỷ, tôi chưa bao giờ kêu ma quỷ ra. Hấn đến với tôi và thách thức tôi. Đó là khi Đức Chúa Trời hành động, đấy, đúng thế, và anh chị em thấy điều gì đã xảy ra. Được rồi. Nhưng tôi cứ để nó qua đi. Thực hiện một buổi nhóm thật khó, vì linh đó đang di chuyển ngay phía trên tôi luôn, đấy. Và vì thế tôi cứ tiếp tục.

⁶⁰ Nhưng bây giờ, những người này, tôi không thể hiểu nổi điều đó. Và điều đó đã xảy ra hai, hay ba năm sau, khi tôi lên trên Nhà Máy Green, tại Indiana, ở đây, tại vùng đất dành riêng cho người thổ dân. Tôi trở vào trong một hang động cũ nơi tôi đi để cầu nguyện. Và tại đó, tôi nói, “Chúa ơi, con không thể hiểu nổi nhóm người đó trở thành nhóm người gì. Những người tử tế nhất mà con đã từng gặp trong đời mình, và con—con không thể nào hiểu nổi làm sao mà đó có thể là linh sai trật. Khi nó là...nếu lúc đó... Ngài biết sự chân thật của lòng con. Ngài biết con yêu Ngài đến chừng nào và con hầu việc Ngài ra sao. Và chính Thánh Linh ở đây, với con, đã ở trên những người đó. Và ở đây Nó đã ở trên cái gã đó, ở đó, giống như vậy.” Vì thế tôi không thể hiểu được.

⁶¹ Và Chúa giáng xuống trong sự thương xót của Ngài và bày tỏ cho tôi. Đây chính là vấn đề. Trước hết, nó cần phải đúng theo Kinh Thánh. Ngài phán, “Hãy cầm Kinh Thánh của người lên.” Và tôi cầm cuốn Kinh Thánh của tôi lên. Tôi nghĩ tôi đã cầm cuốn Kinh Thánh đó trong vòng mười phút mà không có ai...không có Lời nào đến. Tôi chờ đợi thêm một lát nữa. Tôi nghe Ngài phán lần nữa, “Hãy lật ra Hê-bơ-rơ 6 và bắt đầu đọc đi.” Và tôi đã làm như vậy. Và khi đến chỗ đó, mà Nó nói rằng, “Mưa đến trên đất để tưới nó và chuẩn bị cho nó, đượm nhuần cho nó...nhưng gai gốc và tật lê, hầu bị từ chối, cuối cùng bị thiêu đốt.” Và tôi hiểu được ngay ở đó.

Tôi nghĩ, “Thế đấy. Cảm tạ Đức Chúa Trời! Thật đúng vậy.”
Hiểu không?

⁶² Vậy thì, Chúa Jê-sus đã phán, “Một người gieo giống đi ra gieo giống,” phải không? Bây giờ, anh chị em ở đây hết thảy đều là những Cơ-đốc nhân. Mọi người đã đưa tay, dầu sao đi nữa, những Cơ-đốc nhân Ngũ Tuần, được tái sinh. Được rồi. Họ...Và Ngài phán, “Một người gieo giống đi ra, gieo giống. Và trong khi người đó ngủ...” Sự nghỉ ngơi của người, sự chết, ở giữa. Hiểu không? “Và trong khi anh ta ngủ, kẻ thù đến và gieo cỏ lùng vào trong ruộng đó.” Cỏ lùng là gì? Cỏ dại, cây mâm xôi và những thứ khác. Vậy thì, “Và khi người nông dân (thầy giảng) thấy cỏ lùng mọc lên, thì nói, ‘Hãy để tôi nhổ chúng đi.’ Ngài phán, ‘Không,

không. Người cũng sẽ nhổ luôn lúa mì đấy. Hãy để cả hai thứ cùng mọc lên.”

⁶³ Có một cánh đồng lúa mì ở ngoài đây. Có những dây leo, đám dây tầm ma, cỏ dại dính chặt, mọi thứ khác trong đó. Đúng thế không? Nhưng, bây giờ, trong đó có lúa mì. Vậy thì, mưa rơi xuống trên đất, để tưới nó. Vậy thì, mưa để làm gì? Không phải để tưới đám dây tầm ma. Hãy nhìn xem và tập trung chú ý. Không phải để tưới những dây leo. Mưa xuống cho lúa mì, nhưng đám dây tầm ma và cỏ dại cũng khát nước như lúa mì. Và cùng một cơn mưa rơi xuống cho lúa mì cũng rơi trên cỏ dại. Và cỏ dại nhỏ này sẽ đứng thẳng lên ngay như thế, và sung sướng và vui mừng, cũng giống như lúa mì sẽ đứng lên và tự đứng lên.

⁶⁴ “Nhưng bởi bông trái của chúng mà các người biết được chúng.” Thế đấy. Hiểu không? Vậy thì, cũng Đức Thánh Linh có thể ban phước cho một kẻ giả hình. Điều đó đánh gục một số anh chị em Arminius, nhưng đó là Lẽ thật. Đó là Lẽ thật. Đã được dạy sự thánh khiết, mà tôi, cũng tin vào sự thánh khiết. Nhưng đồng một Thánh Linh đó, mưa rơi xuống trên người công bình lẫn người gian ác, nhưng nhờ bông trái họ mà anh chị em sẽ biết được họ.

⁶⁵ Nếu tôi nhìn ra ngoài này và đi kiếm lúa mì, tôi có được lúa mì, nhưng tất cả cỏ dại cũng mọc lên. Và chúng cũng sống nhờ cùng một cơn mưa rơi xuống cho lúa mì. Và mưa không được ban đến cho cỏ dại, nó được ban đến cho Lúa mì. Nhưng mưa rơi xuống trên cánh đồng, lúa mì...cỏ dại đang ở trong cánh đồng lúa mì đó, nhận nhiều lợi ích từ cơn mưa cũng giống những thứ cây khác còn lại. Và cùng một cơn mưa mà đã làm cho lúa mì sống, cũng đã khiến cho cỏ dại sống.

⁶⁶ Tất cả mọi sự trong thiên nhiên đều là hình bóng cho những điều thuộc linh, như chúng ta đang dạy. Thế đấy, ma quỷ học, ma quỷ bắt chước Cơ-đốc giáo, tuy nhiên, với phước lành. Đây không phải là sữa không kem, thừa các anh em, nếu anh chị em có thể ăn được. Hiểu không? Hiểu không? Vậy thì, đó là—đó là Lẽ thật.

⁶⁷ Cho nên, tôi không được cứu ngày hôm nay bởi vì tôi có thể la lớn. Tôi không được cứu bởi vì tôi cảm thấy tôi thích được cứu. Tôi được cứu bởi vì tôi đã đáp ứng những điều kiện của Đức Chúa

Trời trong Kinh Thánh này. Chúa Jêsus phán, “Kẻ nào nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì có Sự sống Đời đời, và sẽ không bị đoán phạt, nhưng vượt khỏi sự chết để đến Sự Sống.” Tôi tin điều đó. Đúng thế. Và dựa trên những điều kiện đó tôi được cứu, bởi vì Đức Chúa Trời đã phán vậy.

68 Nếu Ngài bảo tôi được cứu bởi vì ai đó nói, “Một cơn gió thổi ào ào chạm vào mặt tôi,” điều đó thì tuyệt vời, nhưng tôi muốn biết cơn gió thổi ào ào đó đến từ đâu trước khi chạm vào mặt tôi, đấy. Vậy thì, loại đời sống gì anh chị em sẽ sống sau khi cơn gió ào ào đó đến chạm vào anh chị em? Hiểu không? Đấy, ấy là bởi bông trái của anh chị em mà anh chị em được biết. Vì vậy, ma quỷ có thể làm việc ngay ở giữa những Cơ-đốc nhân. Anh chị em có tin điều đó không? Hãy xem Phao-lô, Phao-lô đã nói...

69 Bây giờ đây là chỗ mà giáo hội Mùa Cuối Mùa...Nếu có bất cứ người nào trong anh chị em ở đây, xin tha thứ cho tôi nếu tôi nói điều gì trái với anh chị em. Tôi không muốn nói điều nghịch cùng anh chị em hơn tôi nói Phúc Âm Ngũ Tuần, hay bất cứ giáo hội nào, Báp-tít, hoặc bất cứ ai khác. Lẽ thật là những gì Lẽ thật có. Điều anh chị em cần tháo gỡ, là điều này: anh chị em đang tách riêng những tiên tri ra khỏi những người đó mà họ không phải là các tiên tri. Tiên tri không phải là “được đặt tay” và sai đi. Tiên tri được sinh ra. Hiểu không? Trong Kinh Thánh, có một *ân tứ* về lời tiên tri. Đó là chỗ khiến cho anh chị em nhầm lẫn, giữa ân tứ tiên tri và một vị tiên tri. Ân tứ...

70 “Đức Chúa Trời đã nhiều lần, nhiều cách phán cùng tổ phụ chúng ta qua các đấng tiên tri, trong những ngày sau rất này qua Con Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ.” Và Thân Thể của Đấng Christ có chín ân tứ thuộc linh đang hoạt động trong đó. Và có thể là trên người nữ *này* tối hôm nay, nói tiên tri, nhưng phần đời còn lại của bà có thể không bao giờ nói nữa. Có lẽ tối kế tiếp nó ở trên phụ nữ *này*. Có lẽ lần khác nữa thì người đàn ông *này*. Có lẽ trên người *đó* ở phía sau đó, lần kế tiếp. Điều đó không làm cho chị ấy trở nên một vị tiên tri, không khiến cho ai thành một đấng tiên tri. Đó là ân tứ nói tiên tri ở trong anh chị em.

71 Và trước khi người đó hay lời tiên tri đó có thể được ban cho hội thánh, nó phải được xem xét trước bởi hai hay ba người am

hiểu thuộc linh. Đúng thế không? Theo như, này, Phao-lô đã nói, “Hết thầy anh em có thể nói tiên tri, theo từng người một.” Nếu có điều gì đó được tỏ ra cho người *này*, thì người *kia* phải giữ im lặng. Ồ, điều đó sẽ làm cho có cả một đám tiên tri lúc đó, theo như sự dạy dỗ ngày hôm nay. Không, giáo hội Ngũ Tuần, chúng ta có những điều tất cả đều đáng ngại. Và đó là lý do Đức Chúa Trời không thể bước vào, cho đến khi chúng ta cần phải ngay thẳng và theo đúng Kinh Thánh. Đúng thế. Anh chị em phải có được con đường đúng đắn. Làm sao anh chị em có thể xây một ngôi nhà mà không nhìn vào bản vẽ chi tiết? Thấy không? Anh chị em phải có khởi đầu đúng.

⁷² Vậy thì, trong đó, một tiên tri, anh chị em chưa bao giờ thấy ai đứng trước Ê-sai, Môi-se. Một ngày kia, có người đã đứng, đó là Cô-rê, và cố chống cãi với ông, và Đức Chúa Trời phán, “Người hãy tránh ra, Ta sẽ khiến cho đất mở ra và...” Một tiên tri được sinh ra. “Những ân tứ và sự kêu gọi...không có sự ăn năn.” Đó là sự định trước của Đức Chúa Trời, từ lúc mới sanh. Mọi việc cứ vậy xảy ra một cách hoàn hảo, chính xác những gì vị tiên tri đó nói là sự thật và được xác chứng và được mang ra. Đó chính là Lời Đức Chúa Trời, đã đến với vị tiên tri. Nhưng ân tứ nói tiên tri thì ở trong hội thánh.

⁷³ Vậy thì anh chị em nói, “Ồ, những đấng tiên tri thì ở thời Cựu Ước.” Ồ, không! Tân Ước cũng có những tiên tri.

⁷⁴ A-ga-bút là một—một tiên tri thời Tân Ước. Hãy nhìn xem Linh của việc nói tiên tri đã giáng xuống ở đó và nói với Phao-lô về điều đó. Rồi ở đây A-ga-bút đến từ Giê-ru-sa-lem, và tìm thấy Phao-lô, và buộc thắt lưng quanh người ông, rồi quay lại và nói rằng, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, người sẽ bị trói bằng xích như vậy khi người đi đến thành Giê-ru-sa-lem.” A-ga-bút, người đã đứng lên nói, báo trước những gì sẽ xảy ra, ông là một tiên tri, không phải là một người có ân tứ nói tiên tri.

⁷⁵ Và ân tứ chữa lành và những ân tứ khác, hồi người bạn Ngũ Tuần của tôi, anh chị em đã lẫn lộn điều đó. Những ân tứ ở trong hội thánh, là điều dành cho bất cứ ai ở trong hội thánh, bất cứ ai đã chịu báp-têm để gia nhập vào trong Thân. “Chúng ta thấy đều chịu báp-têm bởi một Thánh Linh.” Và Kinh Thánh chép...

“Ồ, tôi có ơn chữa lành.”

⁷⁶ Ô, Kinh Thánh chép, “Hãy xưng tội cùng nhau và cầu nguyện cho nhau.” Mỗi người hãy cầu nguyện cho người khác. Chúng ta không phải là một nhóm người chia rẽ; chúng ta là một nhóm người được tập hợp, được nhóm lại. Thấy không?

Bây giờ, và đó cũng là cách ma quỷ đôi khi đang làm việc.

⁷⁷ Bây giờ hãy xem điều Phao-lô đã nói, “Nếu người này nói tiếng lạ và người kia thông giải, và bất cứ điều gì người đó nói, hãy để cho nó được suy xét trước khi hội thánh có thể tiếp nhận.”

⁷⁸ Vậy thì, nó sẽ không được trích dẫn từ Kinh Thánh, hay điều gì khác như vậy. Đức Chúa Trời không lập lại chính Ngài. Nhưng đó sẽ là một sự cảnh cáo cho hội thánh. Thế thì nếu những người am hiểu tốt nói, “Chúng ta hãy nhận điều đó.” Được rồi, đó là thuộc về Chúa. Người thứ hai nói, “Chúng ta hãy nhận lãnh điều đó.” “Miệng của hai hoặc ba người làm chứng, hãy để lời đó được thiết lập.” Thế thì hội thánh hãy nhận lãnh điều đó và sửa soạn sẵn sàng cho nó. Nếu việc đó không ứng nghiệm, điều này nói lên rằng, thế thì tà linh ở giữa vòng anh chị em. Đúng vậy. Và nếu nó ứng nghiệm, thì cảm tạ Đức Chúa Trời, Thánh Linh của Đức Chúa Trời đang ở giữa vòng anh chị em. Hiểu không? Vậy thì, đó là điểm anh em cần phải xem xét và cẩn thận. Cho nên, đừng có cố gắng thúc ép. Tôi không thể tự làm để có đôi mắt nâu trong khi tôi có mắt xanh, đấy, tôi phải thỏa lòng với đôi mắt xanh. Này, đó là chỗ mà ma quỷ làm việc trong lãnh vực của dân sự thuộc linh.

⁷⁹ Bây giờ chúng ta có một điều gì đó sâu sắc đến ở đây, và tôi hy vọng nó không quá khó. Bây giờ lật qua Sa-mu-ên Nhất 28, tôi muốn đọc một vài câu Kinh Thánh ở đây ngay tại thì giờ này. Tôi muốn anh chị em hãy lắng nghe kỹ. Và tôi muốn đem ra “ma quỷ,” chỉ cho anh chị em thấy chúng làm việc như thế nào ngay trong giáo hội, và Sa-tan giả mạo những điều chân thật ra làm sao. Vậy thì anh chị em có thể nhìn thấy, theo như Kinh Thánh, ma quỷ đến trong vòng những Cơ-đốc nhân và chúng giả mạo.

⁸⁰ Và nhiều lần, chúng ta đã công bố nhiều người là Cơ-đốc nhân khi họ nói, “Tôi tin Chúa Jêsus Christ.” Ôi, ma quỷ cũng tin

như vậy, và run sợ. Đó không phải là dấu hiệu anh chị em được cứu. Một trong những đêm này tôi muốn đề cập đến sự tuyển chọn, và rồi anh chị em sẽ hiểu sự cứu rỗi có nghĩa là gì. Hiểu không? Chẳng cần anh chị em phải làm điều gì cho sự cứu rỗi từ đầu, hay đến cuối, hay anh chị em không thể làm gì cả. Đức Chúa Trời cứu con người, một cách vô điều kiện. Ồ, điều đó rất sâu sắc, phải không? Bây giờ, chỉ có thể đưa người đó ra khỏi hệ thống của anh em, trong khi chúng ta ở tại đó. Được rồi.

⁸¹ Áp-ra-ham là sự khởi đầu đức tin của chúng ta. Đúng thế không? Ồ, Áp-ra-ham có lời hứa. Và Đức Chúa Trời đã kêu gọi Áp-ra-ham bởi vì ông là một người tuyệt vời, theo tôi nghĩ không? Không, thưa quý vị. Ông đến từ Ba-by-lôn, trong xứ—trong xứ Canh-đê, thành U-rơ, và Đức Chúa Trời đã gọi ông và lập giao ước với ông, một cách vô điều kiện. “Ta sẽ cứu ngươi. Và không chỉ ngươi thôi, Áp-ra-ham, mà còn cả Dòng dõi ngươi nữa,” một cách vô điều kiện.

⁸² Đức Chúa Trời lập giao ước với con người, và con người phá vỡ giao ước của mình mọi lúc; con người không bao giờ giữ giao ước của mình với Đức Chúa Trời (Luật pháp cũng không hề được tuân giữ; họ không thể nào giữ luật pháp; Đấng Christ đã đến và phá vỡ luật pháp, chính Ngài.) bởi vì ân điển đã cung ứng một đường cứu rỗi rồi, Môi-se, đã cung ứng một lối thoát, và rồi, đúng hơn là trốn thoát, và rồi người ta, sau đó, họ vẫn cứ muốn điều gì đó để làm. Con người luôn luôn tự nỗ lực làm điều gì đó để tự cứu lấy mình, trong khi các bạn không thể làm được. Đó là bản chất của con người. Ngay khi con người nhận thấy mình bị lừa dối, trong vườn Ê-đen, con người đã làm những cái khố bằng lá vả. Đúng vậy không? Nhưng ông thấy rằng việc đó cũng không có tác dụng. Không điều gì con người có thể làm để tự cứu mình được. Đức Chúa Trời cứu anh chị em, một cách vô điều kiện, tất cả qua mọi thời đại. Và rồi khi anh chị em được cứu, thì khi đó anh chị em được cứu.

⁸³ Hãy xem Áp-ra-ham. Ông đã ở đó, đã ra đi, và Đức Chúa Trời ban cho ông vùng đất Palestine và bảo ông không được rời khỏi nơi đó. Bất cứ người Do Thái nào mà rời khỏi Palestine là người sa ngã. Đức Chúa Trời đã bảo ông cứ ở đó. Nếu Đức Chúa Trời

bảo anh em làm điều gì đó, và anh chị em không làm, thì anh chị em là người sa ngã. Đúng thế không? Được rồi, một cơn hạn hán đến, để thử đức tin của Áp-ra-ham. Và thay vì Áp-ra-ham ở yên tại đó, không, ông đã không thể ở đó, ông đã bỏ chạy, và dẫn Sa-ra và đi xa ba trăm dặm (ước gì tôi có thời gian để đề cập đến điều này) xuống một vùng đất khác.

84 Và khi ông đã xuống đó rồi, và ông gặp một vị vua lớn dưới đó, A-bi-mê-léc. Ông ta là một chàng trai trẻ và ông đang tìm kiếm một người yêu dấu, vì thế khi ông nhìn thấy vợ của Áp-ra-ham, Sa-ra, và đã phải lòng nàng. Và Áp-ra-ham nói, “Này, nàng hãy nói cùng ông ta rằng nàng là em gái ta và ta là anh trai nàng.”

85 Vậy điều đó đẹp lòng A-bi-mê-léc, cho nên ông ta bảo, “Được rồi, chúng ta sẽ đưa nàng vào trong lâu đài.” Và tôi nghĩ những người nữ đã sửa soạn cho nàng, và ông ta sẽ cưới nàng vào ngày hôm sau.

86 Và A-bi-mê-léc là một người tốt, một người công bình. Và đêm hôm đó, trong khi ông ta đang ngủ, Chúa đã hiện ra cùng ông và phán rằng, “Người sẽ chết.” Ngài phán, “Người đó...Người nữ mà người định kết hôn đó, là vợ của một người đàn ông khác.” Nào hãy xem. “Vợ của người đàn ông khác.”

87 Ô, ông ta thưa, “Lạy Chúa, Ngài biết sự chính trực của lòng tôi,” một người công bình, một người thánh khiết. “Ngài biết sự chánh trực của lòng tôi. Người đàn ông kia bảo với tôi ấy là ‘em gái’ ông ta. Và chẳng phải, chính nàng, mà đã nói với tôi rằng đó là ‘anh trai tôi’?”

88 Ngài phán, Đức Chúa Trời phán, “Ta đã biết sự ngay thẳng của lòng ngươi, và đó là lý do mà Ta đã ngăn không cho ngươi phạm tội nghịch cùng Ta. Nhưng đó là tiên tri của Ta!” Halêlugia!

89 Ông là người như thế nào? Sa ngã, và một người thiếu trung thực đối trá, nhỏ mọn. Đúng thế không? Ô, không, không hề có những lời nói dối trong trắng nhỏ bé. Chúng hoặc là lời nói dối đen hoặc là không phải là đối trá gì cả. Con người đang ngồi ngoài kia đã nói lời dối trá trống rỗng, nói đó là “em gái” mình trong khi đó là vợ mình, nói quanh co, và sa ngã.

⁹⁰ Còn ở đây là một người công binh đang đứng trước mặt Đức Chúa Trời, và nói rằng, “Chúa ôi, Ngài biết lòng tôi.”

⁹¹ “Nhưng Ta sẽ không nghe lời cầu nguyện của người dẫu, A-bi-mê-léc, nhưng hãy lấy...hãy để nàng trở về, và xin người đó cầu nguyện cho người. Người đó là tiên tri của Ta; Ta sẽ nghe người.” Vâng, một người sa ngã, kể nói dối, nhưng, “Đó là tiên tri của Ta.” Lê Thật đó à? Đó là Kinh Thánh.

⁹² Bây giờ, đừng có đi quá xa ở đây theo phía Calvin, “Một khi ở trong ân điển, thì luôn luôn ở trong ân điển,” bởi vì như vậy anh chị em sẽ trở nên bị ô nhục. Hiểu không? Bây giờ, chờ một chút, chúng ta sẽ dành tuần này để đề cập đến điều đó và sẽ chỉ ra anh chị em thấy mức độ của nó thế nào. Nhưng đừng nghĩ rằng chỉ vì anh chị em làm điều gì đó sai thì anh chị em bị chết vĩnh viễn. Anh chị em là con cái của Đức Chúa Trời, anh chị em được sinh ra trong Thánh Linh của Đức Chúa Trời, anh chị em là con trai và con gái Đức Chúa Trời, và bông trái sẽ làm chứng về chính nó. Thế đấy.

⁹³ Bây giờ, chúng ta ở đây này, đang ngồi trong xứ. Bây giờ, tôi muốn đọc ở đây, câu thứ 6.

Và khi Sau-lơ cầu vấn CHÚA, CHÚA không đáp lời người, hoặc bằng chiêm bao, hoặc bằng U-rim, hay là bởi một đấng tiên tri.

Và rồi Sau-lơ nói cùng các tôi tớ mình rằng, Hãy kiếm cho ta một người đàn bà có cầu vong, để ta sẽ đi đến người, mà cầu vấn người.

Tôi có thể đặt thứ gì đó trên cây roi ngay tại đây, vì chỉ...“Hãy kiếm cho ta một người đàn bà biết cầu vong.”

...Và tôi tớ người thưa với người rằng, Kìa, có một người đàn bà mà cầu vong tại Ên-đô-rơ.

Và Sau-lơ đã giả dạng, và mặc y phục khác, áo khác, và đi, hai...rồi hai người đi với người, và họ đến nhà người đàn bà này lúc ban đêm: và họ nói, Ta xin người,...cầu cho ta bởi linh đồng bóng của người, và hãy vờ lên...cho ta, kể ta sẽ nói tên cho người.

Và người đàn bà đáp cùng người, Kìa, ông biết điều Sau-lơ đã làm, biết rõ, đã trừ tất cả những đồng cốt, và...thầy tà thuật, ra khỏi xứ: do đó...cớ sao ông lại gài bẫy, và gây cho tôi chết?

Và Sau-lơ trả lời, chỉ CHÚA thề cùng người, rằng, Ta chỉ CHÚA hằng sống, sẽ chẳng có hình phạt nào xảy đến cho người đâu...

Bấy giờ người đàn bà nói, Tôi phải cầu ai trước mặt... ông? Và người đáp, Hãy cầu Sa-mu-ên cho ta.

Và khi người đàn bà thấy Sa-mu-ên, bà bèn la tiếng lớn: và người đàn bà nói cùng Sau-lơ, rằng, Cớ sao ông gạt tôi? vì ông là Sau-lơ.

Và vua đáp cùng người rằng, Chớ sợ: nhưng người thấy chi? Và người đàn bà đáp tôi...cùng Sau-lơ, tôi thấy các vì thần ở dưới đất lên.

Và vua hỏi cùng bà, Mặt mày người thì ra sao? Và bà đáp, Một ông già ở dưới lên; và người mặc một cái áo tơ. Và Sam-...(Đó là áo tơ của nhà tiên tri đó, tất nhiên. Hiểu không?)...hiểu rằng đó là Sa-mu-ên, và vua đứng với...và vua bèn sắp mình xuống đất, và cúi đầu.

Và Sa-mu-ên nói cùng Sau-lơ rằng, Nhân sao người quấy sự yên tịnh ta, và gọi ta lên? Và Sau-lơ đáp, và nói, Tôi bị hoạn nạn lớn; bởi vì dân Phi-li-tin tranh chiến với tôi, và Đức Chúa Trời đã lìa khỏi tôi, và không trả lời cho tôi, hoặc bởi đấng tiên tri, hoặc bởi chiêm bao: vậy tôi... đã vờ đến ông, để ông sẽ bảo cho tôi biết điều tôi nên làm.

Và lúc đó Sa-mu-ên đáp, Cớ sao...người lại cầu vấn... ta, thấy rằng CHÚA đã lìa khỏi người, và—và trở nên thù nghịch người?

Và CHÚA đã làm y với người, như Ngài đã phán với ta: vì CHÚA đã đoạt lấy vương quốc của người khỏi tay người, mà đã ban nó ngay cho...Đa-vít:

94 Bấy giờ, nhiều người trong anh em, đã quen với câu chuyện này. Bấy giờ chúng ta cần đi ngay vào vấn đề, và xin Đức Chúa

Trời giúp đỡ chúng ta giờ này, trong chốc lát, để đi vào vấn đề này. Nào hãy xem. Có một người, Sau-lơ, đã một lần được xem như một tiên tri, vì ông đã nói tiên tri cùng với các tiên tri. Đúng vậy không, quý thầy? Bây giờ, ở đây con người này đã tái phạm. Đúng không? Nhưng nhớ rằng nơi mà Sa-mu-ên bảo ông sẽ ở, với người, vào hôm sau. Chết sớm, đấy. Được rồi, nếu anh chị em không bận tâm đến Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ cất anh chị em khỏi đất.

⁹⁵ Hãy xem trong thư Cô-rinh-tô ở đó, Phao-lô đã đặt những người đó trong trật tự thế nào. Ông nói, “Trước hết, tôi tạ ơn Đức Chúa Trời vì anh em, rằng chẳng có điều như thế trong vòng anh em, và vân vân, và cách mà—cách mà anh em chẳng thiếu những ân tứ thuộc linh.” Nói cho họ biết họ là ai, địa vị của họ, trong Đấng Christ. Sau đó ông bắt đầu giảng búa xuống trên họ, nói với họ về những người nữ giảng dạy của họ, và cách mà họ đang làm thế nào, và họ đã ăn tại bàn tiệc của Chúa như thế nào.

Và thậm chí có người đang sống với mẹ kế của mình, và ông đã nói với người này trong Đấng Christ, “Hãy phó mặc người đó cho ma quỷ, thà bị sự hủy hoại xác thịt, mà linh hồn có thể được cứu.” Đấy, chính là điều đó, hãy phó mặc anh ta. Kinh Thánh chép rằng, “Vì cơ ấy có nhiều kẻ bệnh và yếu đuối giữa vòng anh em, và nhiều người ngủ,” chết sớm bởi vì cơ tội lỗi. Đức Chúa Trời đã cất anh chị em khỏi con đường; một dấu hiệu tốt cho anh chị em là Cơ-đốc nhân, nếu anh chị em được cất đi.

⁹⁶ Vì vậy, bây giờ để ý ở đây, Sau-lơ được coi là một trong những tiên tri, hoặc ở giữa các tiên tri, bởi vì ông đã nói tiên tri. Và bây giờ ông ta đã sa ngã, bởi vì ông không vâng lời Đức Chúa Trời, và vương quốc của ông bị lấy khỏi tay ông và trao cho Đa-vít, người được Đức Chúa Trời xức dầu bởi Sa-mu-ên, với cái sừng đựng dầu.

⁹⁷ Chú ý, thế thì, có ba cách để họ nhận ra những điều đến từ Đức Chúa Trời; trước tiên là—là đấng tiên tri, thứ hai là giấc mơ, và thứ ba là U-rim của Thum-mim. Và tất cả đều không đáp lời. Vậy thì, anh chị em biết đấng tiên tri là gì, anh chị em biết giấc mơ thuộc linh là gì, và anh chị em biết U-rim Thum-mim là gì. Anh chị em biết, một ngày nọ, tôi đã hỏi một—một người về U-

rim, và người đó đã không thể nói với tôi nó là gì, U-rim Thum-mim. Dĩ nhiên, đó là điều Đức Chúa Trời trả lời bởi những điều này. Hiểu không?

⁹⁸ Và ma quỷ làm ra những thứ giả tạo cho mỗi một trong những điều đó; phù thủy, tiên tri giả, và thầy bói bằng quả cầu thạch anh. Hiểu không?

Bây giờ, U-rim Thum-mim được đeo trước ngực của A-rôn, ở đây, và U-rim Thum-mim phủ trên những hòn ngọc đó. Và họ đã treo nó trong đền thờ. Và khi nào họ không chắc chắn điều gì, họ đến trước mặt Đức Chúa Trời, để xin trả lời, và ánh sáng sẽ nhấp nháy trên U-rim Thum-mim, mà, cho biết đó có phải là ý muốn của Đức Chúa Trời, hay không. Vậy thì, khi U-rim Thum-mim không trả lời...Bây giờ, đó là sự trả lời trực tiếp từ Đức Chúa Trời.

Bây giờ, U-rim Thum-mim của ngày hôm nay; thầy bói lấy quả cầu bằng thạch anh, để làm kiểu mẫu cho Điều đó; một điều giả mạo. Đức Chúa Trời thì ở trong một bộ ba; quyền năng của Đức Chúa Trời là trong một bộ ba. Và ma quỷ thì trong một bộ ba, và quyền lực của hắn ở trong bộ ba. Và tôi có thể chứng minh điều đó bởi Kinh Thánh. Và U-rim Thum-mim đó, cái...chỉ là quả cầu bằng thạch anh mà ma quỷ sử dụng ngày hôm nay. Và tiên tri giả trở lại đây hôm nay, người mà chúng ta có bây giờ, là, hoặc, bà phù thủy, hay là thầy phù chú ở đằng kia, chiếm chỗ của tiên tri, về mặt ma quỷ. Hiểu những gì tôi muốn nói không?

⁹⁹ Hiện giờ, thế thì, U-rim Thum-mim ngày nay chính là cuốn Kinh Thánh này. Nếu người nào đó đưa ra lời tiên tri hoặc một giấc mơ, mà nó không ăn khớp hay vang vọng với Kinh Thánh của Đức Chúa Trời, thì đó là giả dối. Đừng tin nó.

¹⁰⁰ Cách đây không lâu một người đàn ông đến với tôi, từ Ấn Độ, nơi mà tôi đang chuẩn bị để đi, một thầy truyền đạo trẻ tốt quý. Anh ta nói, “Anh Branham ơi, tôi đi qua đây.” Nói, “Một phụ nữ có Đức Thánh Linh, và,” nói, “cô ta là người nữ đẹp đẽ nhất, duyên dáng nhất.” Anh ta nói, “Và cô ta đã có bốn đời chồng, và bây giờ đang sống với người chồng thứ tư. Và tôi nói, ‘Ô, làm sao có chuyện như thế được, ôi Chúa?’” Và nói, “Tôi đã đến với Ngài và nói, ‘Ô, vinh hiển thay Đức Chúa Trời!’” Nói, ‘Halélugia! Ngợi khen Chúa!’” Chỉ một kiểu người đó, anh chị em biết. “Đã nói,

‘Halêlugia! Ngợi khen Chúa!’” Nói, “Chúa đã bảo tôi, ‘Này, Ta sẽ ban cho con một giấc mơ.’” Và tiếp, “Tôi đã mơ thấy rằng vợ tôi, tôi thấy cô ta đang ngoại tình. Và cô ta trở về với tôi và nói rằng, ‘Ôi, anh sẽ tha thứ cho em chứ, Victor? Anh sẽ tha thứ cho em chứ? Em không...’ ‘Ô,’ tôi nói, ‘đĩ nhiên, anh sẽ tha thứ cho em và lấy em lại.’” Anh ta nói, “Này, đó là điều tôi đã làm.” Nói, “Đấy, tôi tha thứ.”

¹⁰¹ Tôi nói, “Victor à, giấc mơ của anh thật đáng yêu, nhưng ma quỷ đã trao nó cho anh đó.”

Anh ta hỏi, “Tại sao?”

¹⁰² Tôi nói, “Không thể ăn khớp với Lời Đức Chúa Trời. Cô ta đang phạm tội tà dâm. Chắc chắn vậy. Cô ta không thể sống với bốn người đàn ông. Đúng. Cô ta lừa bỏ người đó rồi quay lại với người đầu tiên, cô ta còn tồi tệ hơn lúc ban đầu. Cô ta phải sống một mình, suốt quãng đời còn lại.” Tôi nói, “Anh biết điều đó không đúng với Lời Đức Chúa Trời. Vì vậy cô ta...Giấc mơ của anh là sai trật.” Tôi đã nói, “Nó không đúng với Đây.”

¹⁰³ Và khi một tiên tri đưa ra một lời tiên tri, và họ nói, và muốn biết lời tiên tri đó có đúng không, họ đem nó đến trước U-rim Thum-mim. Và nếu Tiếng của Đức Chúa Trời làm cho ánh sáng nhấp nháy trên U-rim Thum-mim, thì đó hoàn toàn, là Lẽ thật. Và nếu một người có sự thông giải, đưa ra một giấc mơ, đưa ra điều gì đó của Kinh Thánh, và, hay điều gì đó khác, và nó không hiệp nhất với Kinh Thánh của Đức Chúa Trời, thì đó là giả dối. Đó là U-rim Thum-mim cho ngày nay. Lời của Đức Chúa Trời phán, và đó là Tiếng trực tiếp của Đức Chúa Trời, giống như U-rim Thum-mim đã có trước khi Kinh Thánh được chép. A-men! Halêlugia! Tôi cảm thấy mộ đạo ngay bây giờ. Đừng cho tôi là người cuồng tín, nếu anh chị em cho là vậy. Tôi biết, tôi biết tôi đang ở đâu. Tôi không hề bị kích động. Đúng vậy.

¹⁰⁴ Đây là Lẽ thật, Lời của Đức Chúa Trời! Tôi không quan tâm anh chị em đã mơ kiểu gì, hoặc anh chị em nói tiên tri như thế nào, nếu đó không phải là Lời Đức Chúa Trời, thì nó sai, không hiệp nhất với Lời đó. Đó là nan đề của ngày hôm nay. Người này có một giấc mơ, người kia có một khả tượng, kẻ này nói tiếng lạ, kẻ kia có sự mặc khải; điều đó làm cho mọi thứ trở nên bị rối

tung, anh chị em lập nên những giáo phái và làm tan vỡ mọi thứ. Anh chị em nên đưa nó trở về với nền tảng cuối cùng, và đó là Lời Đức Chúa Trời. Đúng vậy.

105 Các giáo hội được xây dựng trên một điều, nói, “Ô, Chúa Jêsus sẽ đến trên con ngựa trắng. Tôi biết. Tôi đã thấy Ngài trong một khả tượng.” Họ lập giáo hội theo kiểu đó. “Ô, halêlugia! Ngài đến trên một đám mây.” Họ làm nó theo kiểu đó. Phá vỡ họ, và phân rẽ, và gọi nhau là “chuồng chim,” và “chỗ bắn thú,” và mọi thứ như thế. Ô, anh em ơi, điều đó tỏ cho thấy, từ ban đầu, tấm lòng của anh em đã không đúng với Đức Chúa Trời khi anh em làm thế. Đúng vậy. Chúng ta là anh em. Chúng ta cần phải liên kết với nhau. Chúng ta cần có nhau.

106 Bây giờ hãy xem. Sau-ơ đã sa ngã, và ông đi lên. Ngài, Đức Chúa Trời, đã quay mặt khỏi ông. Và ông đi lên và ông cầu vấn với những tiên tri. Những tiên tri đã đến và cố gắng nói tiên tri, và Đức Chúa Trời cắt đứt, không muốn ban cho khả tượng. Tiên tri bước ra, nói, “Tôi không thể. Không. Ngài chẳng nói với tôi điều gì về vua cả.”

107 Ồ, thế thì ông nói, “Chúa ôi, xin ban cho tôi một giấc mơ.” Hết đêm này đến đêm khác, chẳng có một giấc mơ nào đến.

108 Rồi ông đến với U-rim Thum-mim, và ông nói, “Ôi Đức Chúa Trời! tôi đã cố gắng với các tiên tri, tôi đã cố gắng với những giấc mơ, bây giờ xin Ngài giúp tôi. Ngài có giúp không?” Cắt nó đi, không có Ánh Sáng nhấp nháy nào cả.

109 Ông đã phải trông cậy vào một bà phù thủy, hèn hạ, thấp hèn. Và ông đã đi đến với bà, và quy lụy trong nơi đó và giả dạng. Và bà phù thủy này đi ra và gọi lên linh của Sa-mu-ên.

110 Bây giờ, tôi biết anh chị em đang suy nghĩ điều gì. Nhiều người nói, “Đó không phải là Sa-mu-ên.” Nhưng Kinh Thánh nói đó chính là Sa-mu-ên, và đó là Sa-mu-ên. Thật lạ anh em nắm bắt điều đó, phải không? Nhưng đó chính là Sa-mu-ên. Kinh Thánh đã nói là vậy.

111 Và mục phù thủy đó có thể gọi ông lên, và bà đã gọi Sa-mu-ên lên. Và Sa-mu-ên đang ở một nơi nào đó khác, nhưng đã ý thức được về điều gì đang xảy ra, và ông đứng đó với chiếc áo

tôi tiên tri của ông trên người. Vì thế, thưa anh em, khi anh em chết, anh em không chết đâu, mà anh em đang sống ở đâu đó, nơi nào đó khác.

¹¹² Tôi xin dừng lại một chút, để đề cập đến ma quỷ này chỉ một chút xíu. Bà ta là một con quỷ, nhưng bà ta tiếp xúc gần gũi với thế giới hồn linh. Bây giờ, ngày hôm nay, có nhiều kẻ thông linh mà thật sự biết nhiều về thế giới thuộc linh hơn những người tự xưng nhận mình là những Cơ-đốc nhân, tuy vậy bà ta là một con quỷ. Trong các thời Kinh Thánh nó là điều giống như vậy.

¹¹³ Khi Chúa Jêsus còn ở trên đất, có những giáo sư và những học giả và những thầy giáo, một số người tốt nhất, xuất thân từ những chủng viện tốt hơn chúng ta có thể tạo ra ngày nay. Và họ phải là, người nổi tiếng, thánh thiện. Nếu ai đó là một người Lê-vi, người đó phải được thấy là không lỗi lầm, công bình trong mọi phương diện. Và tuy nhiên ông ta không biết gì về Đức Chúa Trời nhiều hơn một con thỏ biết về đôi giày tuyết. Khi Chúa Jêsus đến, ông ta đã không nhìn biết Ngài, và ông ta đã gọi Chúa Jêsus là một “con quỷ.” Ông ta nói, “Hắn là Bê-ên-xê-bun, chúa của các quỷ.” Đúng vậy không?

¹¹⁴ Và ở đây đến dạng thấp kém nhất của ma quỷ, là loại quỷ ám vào người khiến cho người đó ở nơi mờ mả, và mọi thứ, và chúng đã bị gọi ra. Chính con quỷ đó nói rằng, “Chúng tôi biết Ngài là Ai. Ngài là Con của Đức Chúa Trời, Đấng Thánh.” Đúng thế không? Những phù thủy và thầy pháp, ma quỷ, đã nhận biết Ngài là Con của Đức Chúa Trời; trong khi những thầy giảng chủng viện thần học, có học vấn đã cho Ngài là Bê-ên-xê-bun. Người nào đúng, ma quỷ hay thầy giảng? Ma quỷ. Và, thưa anh em, chẳng có sự thay đổi gì nhiều ngày nay. Họ không nhận biết quyền năng của Đức Chúa Trời.

¹¹⁵ Cho dầu anh em có giảng dạy nhiều đến mức nào, anh em có thể gõ trống điều đó vào tai anh chị em. Đức Chúa Trời chẳng ở trong những từ ngữ to lớn. Đức Chúa Trời ở trong tấm lòng chân thật. Anh chị em có thể đứng ở đây, nói những từ ngữ hay ho, như tôi không thể biết điều gì, điều đó không đưa anh chị em đến chỗ gần gũi hơn với Đức Chúa Trời. Anh chị em có thể đứng và thực hành cách lặp lại bài giảng của mình và nói

những điều này, điều đó không khiến cho anh chị em đến gần hơn với Đức Chúa Trời. Anh chị em có thể học hết quyển từ điển đến mức nhuần nhuyễn từng chữ, và điều đó vẫn không làm cho anh chị em gần Đức Chúa Trời hơn. Một tấm lòng khiêm nhường, đầu phục, trong sự đơn sơ, là điều mang anh chị em đến Đức Chúa Trời. Và điều đó đúng. A-men! Một tấm lòng khiêm nhường, Đức Chúa Trời yêu thích. Vậy thì, cho dầu anh chị em không biết kiến thức cơ bản ABC đi nữa, điều đó không quan trọng. Chỉ cần lòng khiêm nhường! Đức Chúa Trời ngự vào tấm lòng khiêm nhường; chứ không phải học vấn, không phải trường lớp, không phải thần học, những chủng viện, không phải trong tất cả các nơi nào khác này; không phải trong những từ ngữ hoa mỹ, không phải trong những nơi hạng ưu. Đức Chúa Trời ngự vào tấm lòng con người. Và anh chị em càng hạ mình xuống, càng đơn sơ, anh chị em càng có thể trở nên tuyệt vời hơn trong cái nhìn của Đức Chúa Trời.

¹¹⁶ Tôi xin nói với anh chị em đôi điều. Tôi thấy những cánh đồng của anh chị em ở đây đầy lúa mì. Những bông lúa mì đầu nặng hạt luôn luôn trĩu xuống. Những nhánh nhỏ nhô lên ở đó, và lắc lư chung quanh như thể nó biết mọi thứ, nhưng nó không có gì trong đầu. Đó cũng là cách giống như nhiều kẻ này nghĩ rằng mình biết hết thảy trong đầu họ, mà mặc dầu, trong lòng họ chẳng có gì cả. Cái đầu thánh sẽ cúi xuống trước Quyền năng, nhận biết Chúa Jesus Christ như là Con Đức Chúa Trời, và tin những công việc của Ngài.

¹¹⁷ “Và Ngài vẫn giống như vậy, hôm qua.” Ô, chắc chắn, họ nhận biết Ngài, trong một quan điểm lịch sử. Nhưng vấn đề không phải ở chỗ khía cạnh lịch sử. Nhiều người đứng lên nói rằng, “Ôi, tôi tin Ngũ Tuần, họ có được sự tuôn đổ vĩ đại và những việc như thế,” và vẽ nên một ngọn lửa. Một con người lạnh cóng không thể nào được ấm lên bởi một ngọn lửa được vẽ ra. Ngọn lửa được vẽ không làm ấm được. Đó chính là điều họ đã có. Ngày hôm nay như thế nào, nếu Ngài hôm qua, ngày nay và cho đến đời đời không hề thay đổi? Đó là ngọn lửa được vẽ. Một số người lạnh giá gần chết, nói, “Hãy nhìn ngọn lửa lớn của họ kia.” Ô, điều đó không khiến cho anh chị em ấm áp.

118 Những gì người ta đã làm vào ngày Lễ Ngũ Tuần, những gì họ đã có trong thời Tân Ước lúc ban đầu, thì ngày hôm nay chúng ta đã có! Và ngay khi Đức Chúa Trời có thể giải quyết xong vấn đề, và Hội thánh hiệp lại với nhau, thì sự Cát lên sẽ đến. Nhưng chúng ta không thể dành đức tin cho việc chữa lành Thiêng liêng, lại mặc kệ sự Cát lên, bởi vì tất cả chúng ta ở trong sự lộn xộn, người theo cách *này* và kẻ theo cách *kia*. “Tiến sĩ A gì đó nói Nó là *thế này*. Ồ, thầy giảng của tôi nói Ngài là *Đấy*.”

119 Cách đây không lâu, một phụ nữ nói, “Ông ta chỉ là kẻ giả mạo.” Nói, “Linh mục của tôi bảo với tôi như vậy.” Tôi ước gì linh mục của cô ta xuống đây một lần, chúng ta sẽ thấy ai là kẻ giả mạo. Vâng. Chúng ta sẽ thấy ai là kẻ giả mạo. Hãy đến thử xem.

120 Cách đây không lâu, tại Harlingen, Texas, chúng tôi có một buổi nhóm tại đó. Và người ta thấy những dấu hiệu lớn, tất cả ở trên những chiếc xe vào đêm đó khi tôi đi đến đó, đã nói rằng FBI đã đến đó để vạch trần sự giả mạo của tôi. Vì vậy một cô bé đã được chữa lành đầu đó tại Texas. Cô đã lên đó, và, tôi—tôi nghĩ, khoảng một ngàn dặm, con đường đi lên Panhandle. Và đây là con đường đi xuống Harlingen, dưới vùng biên giới. Anh Baxter đến, nói, “Anh Branham,” nói, “anh chưa bao giờ thấy một đám đông lộn xộn như thế ở dưới kia đâu, khoảng bốn hay năm ngàn người.” Và nói, “Và rồi, tất cả chung quanh, FBI sẽ đến bắt anh trên bục giảng tối hôm nay, và vạch trần anh.”

Tôi nói, “Ồ, tôi chắc chắn vui vì điều đó.”

121 Nói, “Anh có biết cô gái kia đã được chữa lành vào một tối hôm nọ không?”

122 Tôi đang trở về nhà từ...đang đi vào chỗ tôi. Tôi nghe có tiếng khóc, và nhìn quanh. Tôi nghĩ có lẽ ai đó đã bị tấn công. Đó là một cô gái. Và tôi nhìn lại. Tôi nói...Và tôi đi trở lại, tôi nói, “Việc gì vậy, thưa Bà?” Và đó là hai cô gái trẻ đang đứng đó, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mỗi người, ôm nhau, đang khóc.

123 Nói, “Anh Branham!” Tôi biết lúc đó họ đã biết tôi. Nói, “Chúng tôi, tôi đã đưa cô ấy xuống đây.” Nói, “Cô ấy phải vào viện tâm thần.” Và cô gái trẻ đã có mặt trong buổi nhóm của tôi tại Lubbock, Texas. Và nói, “Tôi biết nếu tôi đưa cô ấy xuống đây

và anh có thể cầu nguyện cho cô, tôi tin Đức Chúa Trời sẽ chữa lành cho cô ấy.”

124 Ô, tôi nghĩ, “Thật một người có đức tin!” Và tôi nói, “Ô, vậy thì, chị ơi, chị có thể đưa cô ấy...” Và rồi sau đó tôi nói, “Chị xuống đây bằng chiếc xe ô-tô không mui màu vàng, phải không?”

Nói, “Vâng!”

Và tôi nói, “Mẹ chị là một người bệnh.”

Cô nói, “Đúng vậy.”

Tôi nói, “Chị là thuộc viên của giáo hội Giám Lý.”

Cô đáp, “Đúng y như vậy.”

125 Và tôi nói, “Trên đường đi xuống, chị suýt bị lật nhào. Chị và cô gái này đang cười khi chị chạy quanh ở khúc đường nửa bê-tông và nửa nhựa đường, và chị bẻ cua gấp.”

Cô ấy nói, “Anh Branham ơi, đó là sự thật!”

Tôi nói, “Và, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, cô gái được chữa lành.”

126 Ngày hôm sau cô đã làm cho thị trấn nóng lên, kể với mọi người, đi khắp nơi kể về việc đó. Dĩ nhiên, họ không biết cô ở đó, không biết cô đã ở trong tình trạng đó hay không. Và rồi ngày hôm đó tôi...Anh Baxter nói, “Anh Branham,” nói, “những cô gái dưới kia đang xếp đồ vào va-li của họ.” Và đây là điều mà anh ấy không biết rằng tôi đã biết. Tài chính của chúng tôi đã cạn. Tôi chưa hề để cho anh ấy nói về điều đó. Nhưng một trong số các cô gái đã bỏ chín trăm đô-la trong đó—trong hộp tiền dâng đó vào đêm trước đó, đặt khoản tài chính lên hàng đầu. Bấy giờ, anh không biết, anh không biết điều đó vào ngày ấy, nhưng tôi biết. Hiểu không? Mà tôi...Đức Chúa Trời đã bảo tôi điều đó sẽ ổn thỏa.

127 Và Anh Baxter nói, “Anh Branham,” nói, “tốt hơn anh để tôi kêu gọi một chút.” Nói, “Họ đã có một số người chữa lành Thiêng liêng ở dưới đây mà vừa kêu gọi những người này.”

128 Tôi nói, “Không gì cả. Không, thưa anh. Anh sẽ không làm điều đó. Anh Baxter, bất cứ khi nào anh thực hiện sự kêu gọi tiền bạc như thế, thì đó là lúc anh và tôi chỉ bắt tay nhau như những người anh em, rồi tôi sẽ đi một mình.” Hiểu không? Tôi

nói, “Anh đừng làm thế.” Tôi nói, “Đức Chúa Trời làm chủ gia súc trên một ngàn ngọn đồi, và mọi thứ đều thuộc về Ngài. Tôi thuộc về Ngài. Ngài sẽ chăm sóc tôi.”

Anh ấy nói, “Được rồi.”

¹²⁹ Và chính đêm hôm đó anh ấy nói, “Anh Branham, nhìn này. Người nào đó...Nhìn này! Đây là một cái phong bì ở trong đây, không có tên trên nó, trong đó có chín trăm đô-la. Thật đúng như số tiền chúng ta cần có.”

Tôi nói, “Anh Baxter.”

Anh ấy nói, “Tha thứ cho tôi.”

¹³⁰ Vậy rồi tôi biết đó là cô gái ấy. Vậy nên—nên ngày hôm sau, Anh Baxter nói, “Anh Branham, họ đang ở dưới kia đang xếp quần áo, khóc lóc.”

Tôi hỏi, “Việc gì thế?”

Đáp, “Tốt hơn anh đi xuống đó mà xem họ.”

¹³¹ Tôi xuống căn phòng nơi họ đang ở. Tôi hỏi, “Họ đang ở phòng nào?” Tôi đi xuống đó và gõ cửa. Tôi nghe họ khóc. Tôi gõ cửa, và cô gái đó ra mở cửa, cô nói, “Ồ, Anh Branham ơi, tôi thật xin lỗi.” Cô nói, “Tôi đã gây ra mọi sự rắc rối này cho anh.”

Tôi hỏi, “Rắc rối à? Việc gì vậy, em gái?”

Cô nói, “Ồ, tôi thấy FBI bám theo anh.”

Và tôi hỏi, “Ồ, đúng vậy không?”

¹³² Đáp, “Vâng ạ.” Nói, “Tôi nghĩ tôi đã làm chứng quá nhiều khắp thị trấn ngày hôm nay, và mọi thứ.”

Tôi nói, “Không.”

¹³³ Và cô nói, “Anh Branham, FBI ở đằng kia, đang ở đằng kia, họ sẽ vạch trần anh tối hôm nay.”

¹³⁴ Tôi nói, “Ồ, nếu tôi—nếu tôi đang làm gì sai, tôi cần phải bị vạch trần.” Hiểu không? Tôi nói, “Chắc chắn. Nếu việc giảng Phúc âm cần phải bị vạch trần, ồ, thì chúng ta hãy làm điều đó.” Hiểu không? Tôi nói, “Tôi—tôi—tôi sống bởi Kinh Thánh này, và điều gì Kinh Thánh này không nói...Đây là đồn lũy của tôi, ngay ở đây.” Hiểu không? Và tôi nói, và anh ta...

Cô ấy nói, “Ồ,” nói, “tôi thật xin lỗi vì những gì tôi đã làm.”

Tôi nói, “Em không hề làm điều gì cả, em gái à.”

Cô ấy nói, “Ồ, anh không sợ đi đến đảng kia chứ?”

Và tôi đáp, “Không.”

Cô nói, “Ồ, FBI đang ở đó.”

¹³⁵ Tôi nói, “Ồ, tôi đã từng thấy họ đến với buổi nhóm của tôi trước đây và họ đã được cứu.” Tôi nói, “Ông Al Farrar...”

¹³⁶ Đại Úy Al Farrar, nhiều anh chị em biết ông ta đã cải đạo ở trên kia tại Tacoma, Washington, đã được cứu, ngay tại khu tập bản. Đến với buổi nhóm, ông đã nói, “Tôi theo dõi người này hai năm rồi. Và tôi nghe về vấn đề tài chính, tôi đã theo dõi điều đó, và đi qua khắp mọi nơi.” Và nói, “Đó là Lẽ thật, anh không phải đang lắng nghe một người cuồng tín, anh đang lắng nghe Lẽ thật.” Nói, “Một trong những người thuộc lực lượng cảnh sát, mà tôi đã thấy một bác sĩ nhìn đứa con của mình rồi gửi nó đến qua hàng cầu nguyện,” nói rằng, “đứa trẻ này bị cho là có bệnh gì đó với nó, và điều gì đã xảy ra với nó. Và nói, “Trong tám ngày nữa nó sẽ trở lại trường học,” bệnh nhiễm khuẩn bại liệt. Và nói, “Vào ngày thứ tám đứa trẻ đã trở lại trường.” Nói, “Tôi đã theo dõi ông ta suốt hai năm rồi,” trước mặt mười ngàn người. Đó là tất cả vấn đề...Có một bức hình của nó, tại buổi nhóm ở Seattle, trong—trong sách của anh chị em. Ông ta nói, “Tôi muốn tất cả anh em biết rằng không phải anh em đang lắng nghe một con người kỳ quặc sùng đạo nào đó. Anh chị em đang lắng nghe Lẽ thật.” Đại úy Al Farrar. Và ngày sau đó tôi đã dẫn dắt ông ấy đến với Đức Chúa Trời, và ông đã nhận lãnh phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, tại chỗ tập bản, tại một nơi rộng lớn ở ngoài kia.

Tôi nói, “Có lẽ anh chàng này cũng sẽ làm giống vậy.”

Vậy nên cô hỏi, “Anh không ngại đi qua chỗ đó chứ?”

¹³⁷ Tôi nói, “Ngại à?Ồ, dĩ nhiên là không. Chắc chắn không. Tại sao tôi phải e ngại khi Đức Chúa Trời sai phái tôi làm điều đó? Ngài là Đấng chiến đấu, chứ không phải tôi.” Vì vậy tôi nói, “Bây giờ, tôi muốn tất cả anh chị em hãy yên tâm.” Và vì thế...

¹³⁸ Chúng tôi đến với buổi nhóm đêm đó, địa điểm đã chật ních người. Và người trông coi tại đó đi ra, nói rằng, “Thưa Mục sư

Branham, tôi đã thuê mười đứa trẻ Mêxicô.” Nói, “Nhìn đây này, ‘Mục sư Branham sẽ bị FBI vạch trần tối nay, một nhà tôn giáo cuồng tín,’” hay là điều gì đó đại loại như thế. Và nói, “Nó ở trên mỗi chiếc xe. Kéo ra...” Nói, “Tôi đã thuê mười đứa trẻ Mêxicô, đến gỡ tất cả những câu đó ra và đem đặt trên đây.” Nói, “Ồ, tôi cảm thấy muốn mình có thể chụp lấy cái gã đó!”

¹³⁹ Tôi nói, “Đừng lo, thưa ông. Đức Chúa Trời sẽ chụp lấy ông ta.” Hiếu không? Tôi nói, “Cứ để mặc ông ta.”

¹⁴⁰ Vậy anh ta đến đó. Và đêm ấy khi chúng tôi đến, tôi sẽ không bao giờ quên nó, bước vào căn phòng đó. Tôi...Anh Baxter hát *Chỉ Tin Mà Thôi*. Anh nói, “Bây giờ, Anh Branham giảng cho chúng ta tối hôm nay để rời rời khỏi tòa nhà này.” Nói, “Tôi sẽ quay lại đằng sau và ngồi xuống.” Anh nói, “Họ sắp sửa vạch trần anh ấy tối hôm nay ở đây trên bục giảng này.” Anh nói, “Tôi đã thấy anh ấy ở trong nhiều cuộc chiến cam go, và đã chứng kiến Đức Chúa Trời đã đánh trận thay cho anh ấy.” Nói, “Tôi—tôi sẽ quay lại phía sau và ngồi xuống.”

¹⁴¹ Tôi đã bước lên. Tôi nói, “Tôi vừa mới đọc được một bài viết ngắn ở đây rằng tối hôm nay tôi sẽ bị vạch trần tại bục giảng này.” Tôi nói, “Tôi muốn những nhân viên FBI bây giờ tiến lên và vạch mặt tôi trên bục giảng này.” Tôi nói, “Tôi đang đứng đây trong đồn lữ của Phúc âm; tôi muốn quý vị đến và vạch trần tôi.” Tôi đã chờ đợi. Tôi nói, “Có lẽ họ chưa có mặt ở đây.” Tôi biết tôi đang ở đâu. Ngài đã bày tỏ cho tôi thấy ở trên kia trong căn phòng của tôi, điều gì sẽ xảy ra, trước khi tôi rời khỏi, anh chị em biết đấy. Và tôi nói, tôi nói, “Có lẽ tôi sẽ đợi một chút. Chúng ta có thể hát một bài thánh ca chứ?” Và người nào đó đã bước lên và hát đơn ca.

¹⁴² Tôi nói, “Hỡi ông nhân viên FBI, ông đang ở trong hay ở bên ngoài? Tôi đang chờ đợi bị vạch trần. Xin mời ông tiến lên?” Không có ai bước đến. Tôi cứ hỏi như vậy ở đó. Chúa đã bảo tôi điều gì đã xảy ra. Có hai thầy giảng sa ngã, và tôi—tôi đang nhìn xem. Tôi thấy một bóng đen lơ lửng ở trong góc. Tôi đã biết nó ở chỗ nào. Tôi nhìn đến chỗ đó, và nó di chuyển lên và đi lên chỗ phòng trưng bày như thế này. Một người đàn ông mặc bộ đồ màu xanh dương, một người mặc bộ màu xám.

¹⁴³ Tôi nói, “Thưa các bạn, không có FBI. FBI phải làm gì với việc giảng dạy Kinh Thánh?” Tôi nói, “Chắc chắn không. Họ không phải là hai nhân viên FBI đến vạch trần tôi. Nhưng, đây mới là kẻ vạch trần, họ ngồi ở ngay trên đó, hai thầy giảng ngay ở đó.” Và họ ngồi xuống. Tôi nói, “Đừng ngồi xuống như thế.” Và hai người Texas to lớn đã đi lên chỗ đó và chộp lấy họ. Tôi nói, “Đừng, thưa anh em, đây không phải là công việc thịt và huyết, cứ ngồi yên. Đức Chúa Trời sẽ lo liệu việc đó.”

¹⁴⁴ Tôi nói, “Này, anh em ơi, nhìn kia, trong khi các bạn ở trên đó, hãy nhìn lối này.” Tôi nói, “Nếu...Các bạn nói rằng tôi là là thuật sĩ Si-môn, nhờ vào yêu thuật, tôi làm mê hoặc dân chúng.” Tôi nói, “Nếu tôi là thuật sĩ Si-môn, thế thì các bạn là người của Đức Chúa Trời. Vậy thì các bạn cứ bước xuống tòa giảng này đi. Và nếu tôi là thuật sĩ Si-môn, hãy để Đức Chúa Trời cứ đánh chết tôi đi. Còn nếu tôi là tiên tri của Đức Chúa Trời, các bạn xuống đây và để Đức Chúa Trời đập chết các bạn. Vậy thì chúng ta sẽ thấy ai đúng ai sai. Nào các bạn xuống đây. Chúng ta sẽ hát một bài thánh ca.” Họ đã bước ra khỏi tòa nhà đó, và chúng tôi không hề nhìn thấy họ kể từ đó. Hiểu không? Tôi nói, “Hãy đến đi. Nếu tôi là thuật sĩ Si-môn, thì cứ để Đức Chúa Trời đập chết tôi. Còn nếu tôi là tiên tri của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ đập chết các anh khi các anh bước đến nơi tòa giảng này. Nếu tôi chân thật trước mặt Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ khiến cho các anh chết ngay tại tòa giảng này.” Họ biết rõ hơn. Đúng thế. Họ biết rõ hơn. Họ đã nghe từ nhiều nơi khác. Đúng thế. Cho nên đừng bao giờ nghĩ gì ngoài Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời. Ngài đáp lời.

¹⁴⁵ Vậy thì, bà phù thủy này ở Ên-đô-rơ, bà ta đã gọi lên linh của Sa-mu-ên. Và Sau-lơ đã nói chuyện với Sa-mu-ên. Bây giờ, anh chị em có thể thắc mắc làm thế nào có chuyện đó được. Điều đó không thể nào xảy ra ngày nay. Không, thưa quý vị. Bởi vì, huyết của bò đực và dê đực chỉ nhằm chờ đợi thời điểm ứng nghiệm. Khi một người chết trong thời của họ...Các thầy giảng, hãy ủng hộ tôi nếu anh em nghĩ rằng Nó đúng. Khi một người chết, người đó chết dưới sự chuộc tội của một con vật, và linh hồn của người đó đi vào Pa-ra-di. Và người ở lại đó cho

đến ngày đó, cho đến—cho đến Ngày Cứu Chuộc. Và linh hồn của người đã ở đó.

146 Tôi xin vẽ ra một bức tranh cho anh chị em thấy ở đây. Bao nhiêu người đã đọc bài báo của tôi, hay là bài báo mà người ta đã viết về tôi trong tờ *Reader's Digest* ở đây, số tháng Mười, tháng Mười một gì đó? Được rồi. Anh chị em có để ý điều đó như thế nào không? Anh chị em có để ý, khoảng hai hay ba tuần trước đó, phương tiện truyền thông nổi tiếng quan trọng này ở đây đã cố gắng từ lâu, cô ấy, Cô Piper. Người nào đã để ý điều đó, đã từng đọc bài báo của Cô Piper trong tờ *Reader's Digest*? Chẳng lạ gì thể nào hai linh...

147 Tôi còn bao nhiêu thì giờ? Chỉ chút thôi. Tôi còn hai mươi phút nữa, tôi sẽ phải vội. Tôi biết anh chị em có...Kìa, tha lỗi tôi trong một phút.

148 Anh chị em biết, có—có giả dối. Có một sự đúng và sự giả trong mọi vấn đề. Nếu tôi cho anh chị em một đồng đô-la, và tôi nói, “Đây có phải là đồng đô-la thật không?” Và anh chị em nhìn vào nó, nó phải trông giống đồng đô-la thật rất nhiều nếu không anh chị em sẽ không tin nó. Đúng vậy không? Vì vậy nó sẽ phải có một sự bắt chước giỏi.

149 Và nếu Chúa Jêsus đã phán hai linh trong những ngày cuối cùng sẽ rất giống nhau đến nỗi nó sẽ lừa dối chính những kẻ được Chọn nếu có thể được, những người ngoan đạo. Vậy thì hãy nhớ. Bây giờ, không có gì ở ngoài kia trong họ lạnh...hình...lạnh lòng, hình thức. Bên ngoài họ có hình thức tin kính, anh em thấy. Nhưng hai linh này, những linh thật, sẽ rất gần gũi đến nỗi có thể lừa dối chính những kẻ được Chọn, cách mà chúng đang làm việc song song với nhau trong những ngày sau rốt. Chúa Jêsus đã nói như vậy không? Ngài đã nói vậy.

150 Bây giờ hãy xem, thưa các bạn, tôi sẽ vẽ ra một bức tranh nhỏ cho anh chị em thấy. Tôi muốn anh chị em nhìn vào đây một chút. Và đừng phân tán sự chú ý của mình, bởi vì tôi sẽ kể cho anh chị em nghe một ví dụ, và rồi anh chị em sẽ thấy được vấn đề.

151 Bây giờ, trong tạp chí *Reader's Digest*, nó đã viết ra ở trên đó, tôi đang đứng ở ngoài kia, chúng tôi có hai ngàn bảy trăm người

đang chờ đợi để được cầu nguyện cho, đang đứng ở ngoài kia. Anh chị em đã đọc bài báo. Và một người từ Canada xuống, và anh ta có một đứa con trai nhỏ đang ở tại bệnh viện Mayo và John Hopkins, với bệnh não rất nặng khiến cho đôi bàn tay bé nhỏ của nó trở nên thế này, và đôi chân kéo lên dưới nó. Và họ nói, “Thậm chí không thể giải phẫu hay có thể làm gì được.”

¹⁵² Vì thế anh ta đã đưa nó trở về Canada. Anh nói, “Tôi chưa bị đánh bại.” Anh chị em có tạp chí *Reader’s Digest* tháng Mười một, và nó được gọi là—là—*Phép Lạ về Donny Morton*. Và—và rồi nói rằng, trong đó, rằng người—rằng người đàn ông kia nói, “Tôi chưa bị đánh bại, bởi vì tôi biết được một người chữa lành bằng đức tin tên là William Branham, mà đã khiến cho hai người bạn bị điếc và câm của tôi nói và nghe được.”

¹⁵³ Và họ đã gọi điện thoại liên lạc để cố tìm được tôi đang ở đâu, tại—tại nước Mỹ. Và tôi đã ở trên Costa Mesa, California. Và đó là một bài báo, khi anh chị em đọc nó, làm cho anh chị em khóc được. Nó sẽ làm cho lòng của anh chị em tan vỡ. Thế nào anh ta đã vượt qua băng tuyết, và mọi trở ngại khác, với đứa trẻ ấy! Anh ấy nói, “Hãy cẩn trọng, Donny.” Nói, “Bây giờ, chúng tôi không bị đánh bại.” Và con trai nhỏ ấy thậm chí, hầu như, không thể nào mỉm cười nổi, nó rất đau đớn. Nói, “Chúng tôi không bị đánh bại, chúng tôi sẽ cầu xin Đức Chúa Trời. Chúng tôi sẽ đến với tiên tri của Đức Chúa Trời và cầu xin ông ấy.”

¹⁵⁴ Thế rồi họ đã vượt qua băng tuyết. Và cuối cùng họ cũng xuống được dưới đó, và người mẹ cũng đi đến với họ, và họ không có đủ tiền để đi máy bay, vì vậy họ cho người mẹ trở về. Và đứa con trai và người bố phải đi bằng xe buýt, và họ đã lái qua mọi con đường từ Winnipeg, Canada, đến Costa Mesa, California. Và họ đã đến đó, cùng kiệt, và người cha bảo đã phải thay tã cho nó, đứa con trai bảy hay tám tuổi, thật hoàn toàn không thể tự làm gì được. Và cách mà anh ấy sẽ...không thể có một cơ hội để ăn cũng không làm điều gì cả, và nói đứa trẻ chỉ có thể nghe anh ấy nói. Và nó có thể nói bằng mắt, rằng nó đang—nó đang cố gắng mỉm cười, anh chị em biết. Và biết rằng anh ấy...Anh ấy nói với nó những cảnh khác hẳn anh đang thấy, ở trên nước Mỹ.

155 Và khi họ đến đó, đến California, họ nói với người trợ giúp cho khách lữ hành, anh muốn đến gặp ai. Ông ta hỏi, “Đến gặp cái gì Thiêng liêng à?” Và một dấu hỏi thật là lớn.

156 Dĩ nhiên, anh chị em có thể tưởng tượng được người Mỹ muốn nói gì về điều đó, anh chị em thấy đấy. Đấy, đó là chúng ta, đấy, “Chúng ta rất thông minh! Chúng ta biết mọi sự, anh chị em biết, và không cần nói thêm cho chúng ta bất cứ điều gì. Chúng ta hiểu tất cả đã được viết ra.” Thấy không?

157 Vì thế, nên, “Một cái gì Thiêng liêng? Anh đến từ Winnipeg, Canada à?” Ô, họ nghĩ điều đó thì khủng khiếp.

158 Dầu sao đi nữa, người trong bài báo cũng đã đón được một—một chiếc xe hơi và đến được chỗ đó. Và anh ta nói, khi họ xếp hàng cầu nguyện, tại vị trí của mình, nói hai ngàn bảy trăm người đang chờ đợi để được cầu nguyện cho. Nhưng nói, khi người ta thấy một đứa trẻ trông nhỏ bé, dị dạng đó, và người cha nghèo khó đội chiếc mũ vải, mặc chiếc áo khoác rách rưới, xin mọi người bước sang một bên và cho anh bước vào chỗ của mình. Khi anh ấy đụng đến bục giảng...

159 Thật là nghịch với những quy định trao đổi thẻ cầu nguyện. Người nào đó phải đến với buổi nhóm và lấy thẻ cầu nguyện của mình. Nếu anh em được xếp vào hàng cầu nguyện, thẻ cầu nguyện đem đổi cho người khác, thì thẻ cầu nguyện đó không được chấp nhận. Hiểu không? Bởi vì anh chị em cần phải đến nghe sự hướng dẫn và biết làm thế nào để nhận được nó. Điều đó tùy thuộc vào anh chị em. Anh chị em không thể nhận thẻ cầu nguyện thay cho người khác. Anh chị em cần phải tự mình đến để nhận nó, vậy anh chị em nghe. Người quan trọng nào đó nói rằng, “Nếu...Ồ, tôi không tin nhiều vào điều này. Nhưng, nếu Ngài chữa lành cho tôi, tôi...” Anh em hiểu không? Và điều đó gây nên sự lộn xộn tại bục giảng, cho nên họ phải gạt bỏ điều đó ra trước khi nó đến đó.

160 Vì vậy khi đứa con trai đó bắt đầu, hay người cha đó bắt đầu bước lên bục, trước những người khác, Billy hỏi thẻ cầu nguyện của anh ta. Anh ta chẳng có gì cả. Nói, “Thế thì tôi xin lỗi, thưa ông.” Nói, “Anh sẽ phải đợi.”

¹⁶¹ Anh ấy nói, “Được rồi.” Nói, “Tôi sẽ đợi.” Nói, “Tôi sẽ quay lại chỗ của tôi giống như những người khác, vậy.” Nói, “Tôi không biết tôi cần phải làm như thế.”

¹⁶² Lúc đó tôi đang nói chuyện với người nào đó, tôi chợt nghe điều đó. Tôi thấy người cha đi ra, tôi hỏi, “Việc gì thế?”

Anh ấy nói, “Anh ta không có thể cầu nguyện.”

Và Điều gì đó bảo với tôi, “Đưa anh ấy lại.”

¹⁶³ Vì thế tôi nói, “Hãy đưa anh ấy lại đây.” Và người cha bước lên, và nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt anh, cần cạo râu. Và anh—anh ta bước lên, và đây là tạp chí *Reader's Digest* đã nói. Hiểu không? Tôi không hỏi câu nào, nhưng nhìn thẳng vào mặt của đứa bé, nói đứa bé đến từ đâu, nó đã từng ở tại Bệnh viện Mayo, và tất cả mọi vấn đề liên quan đến đứa trẻ, nó đã đau ốm như thế nào, và mọi điều khác.

¹⁶⁴ Và vì thế người cha bắt đầu khóc, và bắt đầu rời khỏi. Và nói anh ấy bắt đầu rời khỏi bục, và anh quay lại, anh nói, “Đúng vậy, thưa ông.” Anh ta nói, “Nhưng con của tôi sẽ được sống không?”

¹⁶⁵ Tôi nói, “Đó là điều tôi không thể nói được.” Tôi nói, “Chờ một chút.” Tôi thấy một khả tượng hiện ra. Tôi nói, “Anh sẽ không muốn tin điều này, bởi vì cả hai Bệnh viện Mayo và Hopkins đều nói rằng không thể thực hiện được ca giải phẫu não đó, nhưng tôi nói với anh điều anh cần phải làm. Anh, ngày mai, anh cứ đi cùng đứa trẻ này. Trong vòng ba ngày tới anh sẽ gặp một phụ nữ mái tóc đen ở trên đường, và phụ nữ đó sẽ hỏi anh đứa trẻ đó có vấn đề gì. Và sau đó cô ấy sẽ nói với anh về bác sĩ miền quê nhỏ bé nào đó ở ngoài đây mà có thể thực hiện ca giải phẫu đó, và anh sẽ không muốn tin điều đó, bởi vì bệnh viện Mayo đã bác bỏ nó và nói, ‘Không thể thực hiện được.’ Nhưng đó là cơ hội duy nhất cho đứa bé, qua quyền năng của Đức Chúa Trời, sự thương xót của Đức Chúa Trời và ca giải phẫu đó. Vậy thì, nếu anh tin tôi là tiên tri của Ngài, hãy đi làm như tôi đã bảo anh.” Giống như việc đặt những trái vả trên Ê-xê-chia, và đại loại như vậy.

Anh ấy nói, anh ấy quay lại và nói, “Cảm ơn ông.” Bước đi.

166 Hai ngày hoặc hơn nữa trôi qua, và anh ta đi xuống phố một ngày, và một phụ nữ bước đến, nói, “Có vấn đề gì với đứa con của anh vậy?”

167 Nói, “Nó mắc một—một bệnh não.” Và anh định nói chuyện như thế. Và, ồ, họ—họ nghĩ rằng điều đó thật là tồi tệ, anh chị em biết.

168 Vì thế anh nói chỉ trong vài phút điều gì đó đã xảy ra. Cô ta nói, “Thưa ông, tôi biết người nào đó có thể thực hiện ca giải phẫu đó.”

169 Anh nói, “Thưa cô, Mayo Brothers từ chối và nói rằng không thể thực hiện được.” Nói, “Một người ở trên này đã cầu nguyện cho nó, tên là Anh Branham.” Nói, “Ông đã cầu nguyện cho đứa bé.” Anh nói, “Chờ một chút! Người phụ nữ tóc đen, mặc áo khoác màu xám.” Nói, “Đó là cô ấy.” Nói, “Bác sĩ đó ở đâu?” Và anh ấy đã bảo cho anh. Dẫn anh lên chỗ đó và bác sĩ ấy đã thực hiện ca giải phẫu, đứa trẻ được khỏe mạnh.

170 Điều đó được đăng trên *Reader's Digest*, anh chị em thấy đấy. Và Mayo Brothers đã gọi tôi lên phỏng vấn về điều đó. Hỏi, “Thưa Mục sư Branham, ông đã làm gì với đứa bé đó?”

171 Tôi nói, “Không làm gì cả. Tôi chưa hề đụng vào nó. Tôi chỉ nói những gì Đức Chúa Trời bảo tôi nói. Người đàn ông kia đã làm theo nó.”

172 Bây giờ, điều thật vui về việc đó, khoảng hai tuần sau đó, hay hai tuần trước đó, hay ba tuần, trong tạp chí *Reader's Digest*, có lẽ một tháng sau đó, bài báo của Cô Piper được đăng lên. Bây giờ, bà ta là một phù thủy chính hiệu, hay là một đồng cốt. Bây giờ, có một cái thật, và có người nào đó bắt chước. Người ta cũng đã biết người phụ nữ đó từ năm 1897. Bà ta đã sống trên một trăm năm cho đến bây giờ, tại New York, cả hai...đều điếc đần. Từ *Reader's Digest*, lấy...Tôi nghĩ nó đã được đăng khoảng hai tháng hoặc một tháng trước bài báo của tôi; và anh chị em có thể nhận thấy điều đó, vào đầu mùa thu. Ông Baxter đã có được nó ở đây ngày nọ. Nếu tôi nghĩ đến nó, tôi đã bảo ông...hay biết tôi sẽ nói đến điều này, tôi sẽ—tôi sẽ có nó để trưng dẫn. Tôi có thể kiếm nó cho anh chị em. Và nó được trình bày khoảng mười hai đến

mười bốn trang. Bà ta chỉ là một người nội trợ bình thường. Và ngày nọ bà ta bị rơi vào tình trạng xuất thần, trong lúc đau đớn, và bà ta bắt đầu nói chuyện với người chết. Và trên khắp thế giới người ta đều biết người đàn bà đó, khắp mọi nơi. Họ đưa bà đến Anh quốc. Thay quần áo của bà, nhiều lần, và xem thử có sự sai lầm nào không và các thứ, và đi qua đó và cải trang thành người khác bằng chiếc mặt nạ, một người Hy Lạp, và đóng vai như thể ông là một người Anh. Và bà đã nói tất cả với anh ta về điều đó. Và anh—anh ta—anh ta muốn gọi một trong những người cộng sự đã chết của mình.

173 Vậy thì, chỉ một điều bà ta...Khắp nơi trên thế giới, và đây là tạp chí *Reader's Digest* đã nói tại đó, cách đây vài đêm ở đây, hoặc vài tháng gì đó, một trong những điều đó bị vạch trần. Một ông được cho rằng đã hôn vào bàn tay ma của mẹ mình, và ngày hôm sau điều đó được bị chứng minh ở tòa án cảnh sát rằng anh ta chỉ hôn vào một miếng vải thưa. Rất nhiều người đã bắt chước đồng cốt! Họ chỉ là những độc giả quen thuộc này ngồi ở bên lề đường, ngay từ đầu không phải là đồng cốt. Họ không là gì khác hơn là kẻ bắt chước, giả tạo. Nhưng có một đồng cốt thật sự.

174 Và chúng ta những người mộ đạo, chúng ta thấy có nhiều kẻ bắt chước cả hai phương diện. Bây giờ xin giữ im lặng trong ít phút nữa.

175 Bây giờ để ý, Cô Piper đó là một bà đồng cốt thật. Và tạp chí đã nói, “Đây là một điều có thể được bảo đảm, rằng, khi một người chết, người đó không chết. Người đó đang sống ở đâu đó, bởi vì người đàn bà kia gọi được linh của họ về và nói chuyện với họ.”

176 “Vậy thì, bà ta làm gì, Anh Branham? Anh có tin điều đó không?” Có, thưa quý vị. Kinh Thánh đã nói vậy, đó là lý do tôi tin nó. Và bà ta thuộc về ma quỷ. Chủ thuyết thông linh là trò bịp bợm của ma quỷ. Bây giờ để ý, nào hãy xem cả hai.

177 Và rồi anh chị em nên xem những bức thư tấn công vào tôi, lúc đó, khi bài báo của tôi tiếp sau bài báo của bà ta. Thật không lạ sao, ngay trước kỳ cuối cùng, Đức Chúa Trời đã phán những điều này? Và từ *Reader's Digest* đã được xuất bản với mọi

ngôn ngữ dưới trời. Hiểu không? Để ý, không lạ sao chúng nối tiếp nhau?

178 Bây giờ trong những lá thư gửi đến, nói, “Anh Branham ơi, điều đó chứng tỏ rằng anh không là gì khác hơn một xác đồng cốt.” Nói, “Điều đó đã chứng tỏ vấn đề. Hãy xem đây, anh nói với người đàn bà kia bà ta sẽ tìm ở đâu...Hãy nhìn vào người đàn bà *này*?”

179 Tôi nói, “Chờ một chút.” Tôi có một lá thư chính thức ở đây, (xin lỗi), để gửi đến dân chúng. Tôi nói, “Thật thầy giảng các anh kém hiểu biết.” Tôi nói, “Thay vì báp-têm thân thể của anh chị em, anh chị em cần báp-têm não bộ của mình.” Đúng vậy. “Anh chị em không dừng lại để suy nghĩ về những điều này. Anh chị em không cố gắng mà xem xét nó.”

180 Đó là cùng một cách mà người ta đã làm trong những ngày kia. Họ đã nhìn thấy Chúa Jêsus. Họ biết Ngài có thể...Ngài biết những bí mật trong lòng họ. Ngài biết điều gì họ đang làm như thế. Và họ nói, “Ông ta là chúa quý. Ông ta là Bê-ên-xê-bun, thầy bói giỏi nhất trên đời.” Họ đã không dừng lại để cố gắng nhận ra điều đó, để thấy rằng đó là Con của Đức Chúa Trời. Họ không đủ thuộc linh để biết điều đó. Chính là vậy, họ bỏ qua điều này khi đọc. Chắc chắn, Chúa Jêsus được định trước phải đến Giê-ru-sa-lem, cưỡi trên lưng lừa, và vân vân, nhưng họ đang nhìn xem sự Đến lần thứ hai.

181 Và ngày hôm nay cũng vậy! Họ đang nhìn phớt qua đỉnh của điều chân thật. Halélu-gia! Đúng vậy. Tôi biết rằng Đức Chúa Trời đang ở đây, buổi chiều hôm nay, và tôi biết tôi đang làm mất nhiều thì giờ của anh chị em, nhưng anh chị em cần phải hiểu điều này, thưa các bạn. Nếu tôi không bao giờ gặp lại anh chị em, anh chị em phải biết ma quỷ là gì, anh chị em phải biết Lễ thật và điều sai là gì. Và chúng rất gần gũi, anh chị em phải phân rẽ chúng ra.

182 Bây giờ nên nhớ, không phải là ở ngoài kia, đâu đó với khía cạnh *này* giống như giới Pha-ri-si, hoặc điều gì đó sau phía *kia*. Nó ở ngay đây trong cửa, rất gần. Hãy xem. Bây giờ nếu tôi lấy...

183 Chúng ta hãy xem cả hai trường hợp. Nếu tôi lấy và cho anh chị em một đồng đô-la, này, nếu tôi cho anh chị em một đồng đô-la giả. Chúng ta sẽ sử dụng ví dụ để anh chị em có thể hiểu được vấn đề. Điều đầu tiên anh chị em sẽ làm, nếu anh chị em là người thông minh, nếu anh chị em cầm đồng đô-la lên và xem xét nó, điều trước tiên, anh chị em sẽ cảm nhận nó và thấy nó làm từ thứ gì. Đúng thế không? Anh chị em sẽ nhìn xem thử nó được làm bằng thứ gì. Anh chị em sẽ nhìn vào giá trị của nó. Đồng đô-la thật không phải làm bằng giấy, nó bao gồm giấy và tơ lụa, anh chị em thấy. Và điều trước tiên, anh chị em phải nhìn xem giá trị của nó. Đó là dấu hiệu đầu tiên.

184 Và bây giờ chúng ta hãy đưa bà ta qua mặt *này*; và chuyển giao cho Đức Chúa Trời về khía cạnh *này*, để giải quyết với chúng ta.

185 Bây giờ hãy xem, điều trước tiên anh chị em phải lưu ý, mọi thứ...Hãy xem bài báo của các bạn. Trong năm mươi mấy năm bói toán của bà, và gọi hồn linh của người chết, bà đã không một lần nhắc đến Đức Chúa Trời, Đấng Christ, sự chữa lành Thiêng liêng, sự giải cứu, sự Phán xét, hay điều gì cả. Chẳng có gì ngoài sự lừa dối và điên rồ trong việc đó.

186 Nhưng qua về mặt *này*, chính là luôn luôn Đức Chúa Trời, sự Phán xét, sự Đến của Chúa Jêsus, sự chữa lành Thiêng liêng, quyền năng của Đức Chúa Trời, sự giải cứu. Hãy nhìn vào giá trị của nó. Anh chị em không thấy những thầy bói và những thuật sĩ ra giảng Phúc âm. Có vấn đề gì với dân sự vậy? Chao ôi! Xin để ý!

187 Và điều thật sự để làm, nếu anh chị em muốn nhận ra đồng đô-la thật hay không, nếu nó giống đồng đô-la thật quá, hãy ghi những con số của nó và gửi cho sở đúc tiền. Và nếu có những con số tương ứng với số trên đồng tiền đó, thì có đồng đô-la bằng bạc đang đợi nó. Đúng thế không?

188 Ồ, thế thì, anh em ơi, hãy đưa những gì bà ta đã làm và đưa nó quay lại với Kinh Thánh, anh chị em sẽ thấy được đó chính là bà bóng ở Ên-đô-rơ.

189 Và anh chị em lấy những gì ở đây, anh chị em sẽ thấy nó trở lại, nó ở trong chính Cuốn Sách ở đây trong Kho vô tận,

“Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Chắc chắn, cùng một công việc của Ngài! Ngài không đi và làm những chuyện điên dại và vô nghĩa với dân sự. Nó là vì ích lợi nào đó, để giúp cho người nào đó, để dẫn dắt họ đến với Đức Chúa Trời. A-men! Tôi không tự nói “tiếng a-men”, nhưng nói *a-men* có nghĩa là “thật như vậy.” Và tôi...tôi tin Điều đó. Tôi biết Nó là Lẽ Thật.

¹⁹⁰ Bây giờ để ý, đây này. Bây giờ, nhanh lên nào, bởi vì tôi không muốn giữ anh chị em lâu hơn nữa.

¹⁹¹ Ở đây, chúng ta hãy đưa ra một bức tranh nhỏ ở đây, một bức tranh tâm trí nhỏ. Đây là một dòng suối chảy qua chỗ này, dọc xuống theo lối này, chảy xuống qua sự sống. Bây giờ hãy xem. Nó là một kênh. Xin anh chị em tập trung chú ý, kéo anh chị em sẽ bỏ nhớ điều này. Chảy xuống như thế này. Bây giờ, trong cái kênh nhỏ này nằm giữa bản thể này ở đây ở những con người phàm, anh chị em và tôi. Bây giờ, trong đó, chúng ta hãy nhìn xem nó là gì. Đó là một mớ sự điên rồ và mọi thứ khác, nhưng thỉnh thoảng anh chị em thấy một ánh sáng. Anh chị em thấy bóng tối và đường phố, đó là sự vui vẻ và hành động kỳ quặc, ma quỷ đang khiến người ta. Ô, họ ăn mặc đẹp đẽ, chao ôi, và có văn hóa cao hết sức, những học giả tao nhã, nhưng vẫn là ma quỷ. Nhưng có sự sanh lại đang ở trong đó.

¹⁹² Bây giờ, những người trong kênh này chịu ảnh hưởng từ hai phía khác nhau. Bây giờ, trên phía này đang hành động cách này, đó là một bộ ba. Và phía này đi theo cách này, đó là một bộ ba.

¹⁹³ Bây giờ, khi mà, bây giờ nơi đầu tiên, trên phương diện này, là dành cho linh hồn của *kẻ không công bình*, khi một người chết người đó đi đến một nơi để chờ sự phán xét. Chúa Jêsus đã đi giảng cho những linh hồn đã bị cầm tù ở đó. Nơi tiếp theo là dành cho ma quỷ. Nơi tiếp theo, là ma quỷ trong địa ngục. Đi lên, đầu tiên, bây giờ, có một nơi dành cho những hồn ma, các linh của những người chết mà chưa hề ăn năn. Họ đang chờ đợi sự Phán xét. Điều duy nhất mà họ biết là ý nghĩ điên rồ và những gì họ đã làm.

¹⁹⁴ Bây giờ, trên đây, những Cơ-đốc nhân này được ảnh hưởng từ Trên cao. Đây là một ẩn dụ. Phía trên là một Linh khác,

Đức Thánh Linh, Linh của Con Người, Chúa Cứu Thế Jêsus. Đức Thánh Linh, Đức Thánh Linh ảnh hưởng trên Hội thánh của Ngài ở trong lãnh vực này của người phạm.

¹⁹⁵ Ma quỷ, bởi những linh *này*, ảnh hưởng trên con người. Bây giờ, hãy xem, tiếp theo là các Thiên sứ. Tiếp theo nữa là Đức Chúa Trời. Bây giờ, mọi người phạm ở đây bị ảnh hưởng bởi một trong những thế giới này. Anh chị em hiểu điều tôi muốn nói không?

¹⁹⁶ Vậy thì những gì mà người đàn bà kia đã làm, bà ta đã xông vào lãnh vực đó. Và bà đang nói chuyện với những người bị quỷ ám kia là những người đã, ban đầu, là những linh của những thiên sứ sa ngã mà không chịu ăn năn vào buổi ban đầu, và cho phép hữu thể của chúng sở hữu họ. Và họ đang chờ đợi sự Phán xét.

¹⁹⁷ Và những người *này* phía trên đây được ảnh hưởng và được sanh lại bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Và ma quỷ có những tiên tri của hắn, và Đức Chúa Trời có các tiên tri của Ngài. Hiểu điều tôi muốn nói không? Đó là sự ảnh hưởng, mà chúng ta hành động. Dừng lại để tách nó ra. Chúa Jêsus, khi Ngài còn ở trên đất này...

¹⁹⁸ Bây giờ, ngày hôm nay, hắn không thể bước vào lãnh vực đó và khiến người công bình ra khỏi phạm vi đó. Hắn không thể làm điều đó, bởi vì người công bình không còn ở trong đó nữa, trong Pa-ra-đi. Không, thưa quý vị. Pa-ra-đi đã bị xóa sổ, khi Huyết của Chúa Jêsus cất nó đi. Nhìn đây. Chao ôi!

¹⁹⁹ Nếu tôi có thể nghĩ đến Chúa Jêsus thế nào, lúc Ngài chết, Ngài đi và giảng cho những linh hồn ở trong tù. Ngài chết, như một tội nhân, không hề biết tội lỗi, tuy nhiên tội lỗi của chúng ta đã chất trên Ngài. Và Đức Chúa Trời, vì tội lỗi đã chất trên Ngài, đã đưa Ngài đến địa ngục. Kinh Thánh nói, “Ngài đi và giảng cho những linh hồn.”

²⁰⁰ Một số người nói, “Anh Branham, tôi không thể hiểu nổi điều đó.” Nói, “Chúa Jêsus đã sống lại vào ngày thứ ba. Ngài đã chết chiều thứ Sáu và sống lại vào sáng Chúa nhật, ồ, Ngài chỉ chết có một ngày.”

²⁰¹ Ngài phán, “Nội trong thời gian đó,” vì Ngài có một lời Kinh Thánh trong Kinh Thánh, mà Ngài có thể bênh vực. Vì, Đa-vít, một người sau này sa ngã, nhưng ông đã được cứu, nhưng một tiên tri bởi sự cảm động của Đức Chúa Trời, đã nói, “Ta sẽ chẳng bỏ linh hồn Người trong âm phủ, Ta cũng không để cho Người Thánh Ta thấy sự hư nát.” Và ông đã biết, ba ngày và đêm, thân thể đó sẽ đặt trong hư nát. Và Đức Chúa Trời đã nói với nhà tiên tri, “Ngài sẽ không thấy sự hư nát.”...?...[Băng trắng—Bt.]

Halêlugia! Ngài đã làm ứng nghiệm Lời Đức Chúa Trời. Ngài đã đánh bại Sa-tan, mọi thời điểm, dựa trên Điều đó. Ngài chiến thắng sự chết, trên Lời của Đức Chúa Trời. Halêlugia! Ngài đã đánh bại sự chết. Và khi người ta giết Ngài, và Ngài chết, như một tội nhân, tội lỗi của tôi và của anh chị em đều chất trên Ngài, Ngài đã đi xuống, tôi có thể nhìn thấy Ngài gõ cửa tại đó.

Và họ những linh hồn hư mất bước ra và nói, “Ồ, Ngài là Ai?”

²⁰² Ngài phán, “Tại sao các người không nghe lời Hê-nóc? Tại sao các người không nghe lời những tiên tri khác đã giảng dạy?” Họ bị định tội. “Ta là Con của Đức Chúa Trời mà đã từng sống. Ta đã...Huyết Ta đã bị đổ ra. Ta đến để nói cho các người biết, Ta đã làm ứng nghiệm, những gì các đấng tiên tri đã nói Ta sẽ làm.” Đạp đầu ma quỷ xuống, thẳng vào địa ngục, lấy đi các chìa khóa của âm phủ và sự chết từ ma quỷ, đeo lên bên hông Ngài, bắt đầu quay lên. Halêlugia!

²⁰³ Sống lại vào sáng sớm. Halêlugia! Chúng ta hãy rút ra một bức tranh nhỏ ở đây. Vào sáng sớm, có một nhóm người nọ đang nằm trên đây trong Pa-ra-đi. Họ không còn ở đó nữa bây giờ.

²⁰⁴ Bây giờ, hỡi anh em những người bạn lớn Công giáo mà tin vào sự cầu thay của các thánh. Nếu anh chị em nói chuyện với một vị thánh trong giáo hội của mình, người đó là tội nhân, ông ta đang ở trong địa ngục, hay—hay đang chờ đợi sự phán xét của mình. Và nếu ông ta là thánh, ông đang ở trong sự vinh hiển của Đức Chúa Trời và không thể quay trở lại. Đúng vậy. Tôi có thể chứng minh điều đó. Huyết của bò đực không thể cất tội lỗi đi, nhưng Huyết của Chúa Jêsus khiến tội lỗi xa lìa.

205 Tôi có thể nhìn thấy Chúa Jê-sus đi đến nơi đó, Pa-ra-đi, nơi đó có Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, và họ ở trong đó, Sa-mu-ên và tất cả những người còn lại trong họ ở trong đó. Tôi có thể nghe Ngài gõ cửa. [Anh Branham gõ vào bực giảng sáu lần—Bt.] A-men! Ô, tôi thích điều này. Tôi đang trở nên đúng...cảm thấy hầu như mộ đạo bây giờ. Tôi có thể thấy Ngài nhìn qua nơi kia. Tôi có thể nghe người đó hỏi, “Ai ở ngoài kia? Ai Đó?” Người nói, “Ta, đây là Áp-ra-ham đang nói chuyện. Ai Đó?”

206 “Ta thuộc Dòng dõi Áp-ra-ham.” A-men. Tôi có thể nhìn thấy Áp-ra-ham đến nơi cửa, mở cửa ra. Ngài phán, “Ta là Dòng dõi Áp-ra-ham.”

Đa-ni-ên nói, “Nhìn kia! Đó là Hòn Đá mà tôi đã thấy được đổ ra từ núi.”

207 Tôi có thể nghe Ê-xê-chi-ên nói, “Đó là Ngài! Tôi đã thấy Ngài, như bụi ở dưới chân Ngài, những đám mây di chuyển, khi những con cừu đực...đã vỗ tay, những chiếc lá, và tất cả chúng reo mừng.” Ô, tôi có thể thấy những người khác nhau ở đó trong Pa-ra-đi, đang chờ đợi Ngài.

208 Tôi có thể nghe Ngài nói, “Hãy đến! Ánh sáng ban ngày đã chiếu khắp trong Giê-ru-sa-lem. Chúng ta hãy đi ra khỏi đây. Chúng ta sẽ đi lên, bởi vì các ngươi đã tin vào huyết của bò đực và dê đực, chờ đợi cho đến lúc có Huyết của Ta. Nhưng Huyết Ta đã đổ ra trên Đồi Sọ. Ta là Con Đức Chúa Trời nhập thể. Tất cả món nợ tội lỗi đã được trả rồi. Chúng ta ở trên con đường đi ra!” Halêlugia! Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!

209 Tôi có thể thấy Áp-ra-ham ôm chầm lấy Sa-ra, và ở đây họ bước đến, đi thẳng ra! Trong Ma-thi-ơ 27, lúc ông đi ra, tôi có thể nghe thấy ông dừng lại đầu đó tại Giê-ru-sa-lem. Và điều đầu tiên anh chị em biết, tôi có thể thấy Cai-phe và những người đang đứng trên đường phố, nói rằng, “Người ta bảo tôi rằng cái gã đó đã sống lại. Nói, ai là cái gã đang đi chỗ đó; gã trai trẻ đó, cô gái trẻ kia?”

210 Không già nua nữa; đó là Áp-ra-ham và Sa-ra. Và họ đã biến mất. Họ nhìn, “Người nào đó đang nhìn chúng ta.” Họ có thể biến mất như thể Ngài đi xuyên qua bức tường, cùng loại thân thể

giống như vậy. Halélugia! Đúng. Ở đây là tất cả những vị tiên tri và họ, đi loanh quanh, nhìn xem thành phố.

211 Và Chúa Jêsus đã dẫn đi thẳng lên, hay lên trên những ngôi sao, mặt trăng, những đám mây, và dẫn những phu tù bị giam cầm, ban các ân tứ cho con người. Chúa Jêsus đang ngồi bên hữu Cha ngày hôm nay, lên đó, ngự xuống, cho đến khi mọi kẻ thù của Ngài ở dưới bệ chân Ngài.

212 Và ngày hôm nay, thưa người bạn Cơ-đốc yêu dấu của tôi, ma quỷ đang làm việc ở mọi phía. Và Thánh Linh của Đức Chúa Trời đang vận hành ngay, về mặt khác, nhằm chống lại nó mọi lúc. Halélugia! Thế đấy. Những tờ báo và tập san và mọi thứ khác đang công bố điều đó. Họ đang xem xét nó. Họ không thể hiểu nó là gì. Nó là gì? Đó là sự báo trước về cuộc chiến ác liệt sắp sửa xảy ra, giữa Đức Chúa Trời và ma quỷ. Hãy đứng về phía Đức Chúa Trời và hãy có một tấm lòng ngay thẳng. A-men.

213 Cách đây không lâu tôi đã ở trên Toledo, Ohio, có một buổi nhóm. Tôi sắp kết thúc.

214 Anh chị em hiểu điều tôi muốn nói về ma quỷ không? Chúng đang làm việc. Chúng rất mộ đạo, đúng là mộ đạo! Ô, người ta đi nhà thờ mỗi Chúa nhật, lặp lại bài Tín Điều Các Sứ Đồi, và hát bài Tôn Vinh Chân Thần. Ồ, chao ôi, họ thật mộ đạo hết sức!

“Anh Branham ơi, anh muốn nói đó là Sự thật à?”

215 Đó là là loại linh đã treo Chúa Jêsus Christ lên thập tự giá. Và Chúa Jêsus phán, “Các người thuộc về cha các người, là ma quỷ.”

216 Vậy thì một số người nói, “Ô, nước Nga là anti-christ.” Không bao giờ! Nước Nga không phải là anti-christ. Anti-christ sẽ rất sùng đạo đến nỗi nó sẽ lừa dối những kẻ được Chọn nếu có thể được.

Hãy nhớ, Đức Chúa Trời dùng người của Ngài, nhưng không bao giờ dùng Thánh Linh của Ngài. Ma quỷ cũng dùng người của hắn, nhưng không bao giờ linh của hắn. Vậy thì, thế đấy. Tùy anh em thôi. Tôi chỉ chịu trách nhiệm với Lẽ thật.

217 Ma quỷ, đang hành động! Ngày hôm qua, tôi đã đề cập đến chúng trên phương diện thể xác. Hôm nay, tôi đang tỏ cho anh chị em thấy về phương diện thuộc linh, cho thấy chúng ở trong

lãnh vực tôn giáo. Nơi mà chúng ở ngoài kia, được gọi là ung thư, và người ta gọi là *bệnh này*, *bệnh nọ*, và *bệnh kia*, nhưng tôi chứng minh cho anh chị em, bằng Kinh Thánh, chúng là ma quỷ. Bây giờ, ở trên đây, ngày hôm nay, một lần nữa chúng ta thấy chúng ở trong lãnh vực tôn giáo, rất ngoan đạo, rất mộ đạo.

218 Nếu anh em bắt đầu, thừa anh em, và suy nghĩ. Ca-in, chính là sự bắt đầu của nó, là một người rất sùng đạo. Ê-sau là một người rất sùng đạo. Giu-đa là một người rất sùng đạo. Đó là sự sùng bái. Điều đó không phải ở ngoài thế gian đâu. Nó ở ngay trong hàng ngũ phẩm trật đấy. Hãy xem điều đó, ma quỷ học! Có lẽ sau này một chút ít, lúc nào đó, tôi có thể đến với điều đó nhiều hơn chút nữa. Chúng ta đã trễ rồi.

219 Đừng lên án ai. Hãy yêu thương mọi người. Nếu anh chị em không thể yêu từ tấm lòng, thì Đấng Christ không ở với anh chị em.

220 Tại Toledo, Ohio, tôi đã đến một nhà hàng nhỏ. Tôi đã ăn tại một chỗ, một chỗ Dunkard nhỏ, nơi nhỏ đáng yêu. Họ rất tử tế. Buổi chiều hôm đó họ đã đóng cửa, để đi học trường Chúa nhật. Và khi họ đi rồi, tôi phải băng qua đường, đến một nơi rất thể tục, và tôi bước vào đó. Và tôi biết việc đánh bạc là bất hợp pháp tại Ohio. Và ở đây một cảnh sát tiểu bang đứng một tay ôm một cô gái, để tay lên ngực của cô ta, một tay chơi bài với máy đánh bài tự động. Luật pháp của những tiểu bang và quốc gia chúng ta, tất cả chẳng còn nữa. Thật đáng thương!

221 Tôi tin cậy nơi Đấng Christ như Tảng Đá Khối, tôi đứng, các chỗ đứng khác dường cát lún thối. Chẳng có gì khác còn lại. Đúng vậy.

222 Tôi nhìn lại ở đó, và có một thiếu nữ đẹp, có lẽ ở tuổi mười mấy, mười tám, mười chín tuổi. Và những gì họ đang làm, những đứa con trai ở quanh cái bàn, thật là kinh khủng. Tôi ngồi xuống đó. Và bây giờ trước sự ngạc nhiên, ngồi ngay ở đó nơi một phụ nữ đi qua, nói, “Xin mời ông ngồi ghế?”

Tôi đáp, “Cảm ơn. Tôi muốn ăn điểm tâm.”

223 Và đang ngồi trong ghế, ở đây một phụ nữ lớn tuổi, trạc tuổi mẹ tôi, năm mươi lăm, năm mươi tám tuổi. Bà ta mặc một bộ đồ hai mảnh nhỏ xíu bỉ ổi người ta mặc.

224 Họ bảo rằng như vậy cho mát mẻ. Khoa học nói, “Các người điên rồi.” Chắc chắn, không phải như vậy. Chị em chỉ muốn mình trần truồng đó thôi. Thật là hổ thẹn, đáng khinh. Một quý bà sẽ không mặc chúng. Một người đàn bà sẽ mặc, nhưng một quý bà thì không.

225 Và sau đó, vậy sau đó họ...bà ta mặc như thế, ngồi tại đó. Da thịt của bà ta đã mềm nhũn. Bà ta cắt sửa móng tay kiểu hoa phong lan, hoặc là kiểu gì đó khác mà chị em gọi, bôi son lên môi. Và cắt tóc ngắn như đàn ông, uốn lên; những gì Kinh Thánh đã nói, là điều ô nhục. Và một người đàn bà, rằng một người đàn ông...

226 Kinh Thánh tuyên bố, nếu người đàn bà cắt tóc nàng, người chồng có quyền ly dị với nàng, bởi vì nàng không tôn trọng chồng. Chúng tôi phải đến và giảng Kinh Thánh ở đây vào một trong những ngày này. Đã nói, “Nếu nàng cắt tóc ngắn, có nghĩa là nàng không tôn trọng chồng mình.” Nếu nàng không đáng tôn trọng, nên bỏ nàng. Anh em không thể cưới một người vợ khác, nhưng anh em có thể lia bỏ nàng. Chà! Chao ôi, điều đó, điều đó khó, tôi có thể cảm nhận nó. Nhưng đó là Lễ thật.

227 Ồ, trước đây, chúng ta đã đề cập đến nó trong lãnh vực Đức Thánh Linh, nhưng chúng ta đã hạ thanh chắn xuống. Một người anh em lớn tuổi trước đây nói, “Chúng ta đã thả cửa, chúng ta đã thả cửa, chúng ta đã thỏa hiệp với tội lỗi. Chúng ta thả cửa, chiêm đi ra ngoài, nhưng dê đã bước vào trong như thế nào?” Anh chị em hạ những rào cản xuống. Đó chính nan đề. Anh chị em thả cửa, thế gian và hội thánh pha trộn lẫn nhau. Giống như dân Mô-áp và vân vân, và Ba-la-am, và cách ông đã cưới gả ở giữa họ, đó hoàn toàn giống như ngày hôm nay. Và hội thánh bị ô nhiễm hết thủy, và thời đại Ngũ Tuần là thời đại Lao-đi-xê, trở nên hâm hẩm, bị phun ra khỏi miệng Đức Chúa Trời. Và ra từ cả nhóm, Đức Chúa Trời gọi những người còn sót lại của Ngài, đem Nó về Nhà, điều đó hoàn toàn đúng, một cách chính xác, qua sự sống lại.

228 Và bà ta ở đó, ngồi tại đó, trang điểm trên khắp mặt mình, và trên khắp cả như thế. Và bà ta kẻ mắt mình màu đen, và mồ hôi chảy ra, nó đang chảy dài xuống. Và bà già đáng thương kia có thể đã có cháu chắt nội. Và bà đang ngồi đó cùng với hai ông già, và một trong hai người trên cổ có một cái khăn choàng lớn, và đó vào tháng Sáu, đang ngồi tại đó. Và ông ta đứng lên, và kiểu như đang say rượu, và bà ta, cũng uống. Và bà nhìn quanh.

229 Tôi nghĩ, “Ôi Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời ôi, sao Ngài không xóa sạch cái thứ đó khỏi bản đồ? Tại sao Ngài không? Có phải bé Sharon của con...Đứa con bé bỏng của con, bé Sarah của con và bé Rebekah của con phải được lớn lên trong thế hệ đó, để đối mặt thứ như vậy không?” Tôi nghĩ, “Nhìn ra ngoài đây trong những công viên này và các thứ, và những gì đang diễn ra.” Tôi nghĩ, “Ôi Đức Chúa Trời! Ồ, con vui mừng Ngài đã đem Sharon đi nếu đó là ý Ngài. Có phải bé Rebekah của con và bé—bé Sarah phải chịu lớn lên dưới cái thứ như thế không?” Mà, và người ta mời họ...hát trong ban hát và mọi thứ. Và tôi nghĩ, “Không hổ thẹn sao?” Tôi nghĩ, “Đức Chúa Trời ôi, làm sao sự công bình Thánh khiết của Ngài có thể chịu nổi điều đó? Trông giống như cơn giận công bình của Ngài bay ra ngoài kia và—và thổi nơi này đi.”

230 Và tôi nghe Thiên sứ của Chúa, nói, “Hãy tránh sang một bên.” Tôi bước qua đó. Và khi Ngài đi ngang qua tôi, tôi cảm thấy mình giống như một người khác. “Người đang lên án bà ta vì điều gì?”

Tôi nói, “Nhìn xem đó, cách bà ta đang làm.” Và ở đây là những gì Ngài...

231 Tôi thấy một khả tượng. Tôi thấy một thế gian như thế này, vây quanh, một thế giới khác. Nhưng thế giới này ở đây, nó có một cái móng bao quanh nó, và đó chính là Huyết của Đấng Christ nhằm bảo vệ khỏi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Ngài không thể nhìn lên đó, Ngài—Ngài có thể hủy diệt điều đó ngay bây giờ, bởi vì Ngài đã phán, “Ngày nào người ăn trái đó, ngày đó người chết.” Cho nên Ngài sẽ làm điều đó.

232 Rồi tôi nghĩ như thế này. Tôi thấy chính tôi. Mặc dù tôi không làm điều đó, nhưng tôi cũng là một tội nhân, dù sao đi nữa. Và rồi

Huyết của Chúa Jêsus Christ hành động cho chúng ta như một bộ phận hãm xung. Hiểu không? Để, khi tôi phạm tội, tội lỗi của tôi đập vào Ngài và làm chấn động cái đầu quý báu của Ngài, và tôi có thể nhìn thấy nước mắt và Huyết chảy xuống. “Lạy Cha, xin tha cho người đó, vì anh ta không biết mình đang làm điều gì.” Và tôi có thể làm điều gì khác và đập vào Nó. “Lạy Cha, xin tha cho anh ta.”

²³³ Nếu tôi bỏ qua Ngài, tôi có thể đã bị hủy diệt. Và nếu tôi không bao giờ tiếp nhận ân điển của Ngài, và ngày linh hồn của tôi đi vượt xa điều đó, tôi đã bị xét đoán rồi. Tôi đã khước từ. Không điều gì còn lại ngoài sự đoán xét. Bị đoán xét, tôi đã bị đoán xét rồi. Đức Chúa Trời phán, “Ngày nào người ăn trái đó, ngày đó người chết.” Anh chị em bị đoán xét ngay. Đây là ngại phán xét chiều hôm nay, về thái độ của anh chị em hướng về Đấng Christ.

²³⁴ Và rồi tôi nghĩ, “Vâng, đúng thế.” Và ngày nọ tôi thấy tôi bò lên đến với Ngài. Tôi thấy cuốn sách cũ kỹ của tôi đang nằm ở đó, một tội nhân, mọi thứ đều nằm trong cuốn sách đó. Tôi thấy những tội lỗi của tôi là những gì tôi đang làm, và tôi nói, “Chúa ôi, Ngài sẽ tha thứ cho con không?”

²³⁵ Ngài lấy tay Ngài đặt lên hông, lấy Huyết ra, viết lên phía trên cùng, và phán rằng, “Đã được tha.” Ném nó xuống dưới biển của sự quên lãng, để không còn nhớ nó nữa. Nó đã không còn mãi mãi! Ngài phán, “Ta tha thứ cho người, nhưng người đang kết tội bà ta.”

Điều đó đã làm thay đổi ý nghĩ của tôi. Tôi nói, “Chúa ôi, xin thương xót.”

²³⁶ Sau khi thoát khỏi tình trạng đó, tôi bước lên và ngồi xuống. Tôi nói, “Bà thế nào, thưa bà?”

Bà ta đáp, “Ô, xin chào.”

²³⁷ Và tôi nói, “Xin lỗi bà,” tôi nói, “Tôi là Mục sư Branham, một mục sư truyền đạo.”

Bà ta nói, “Ô, xin lỗi. Xin lỗi, Mục sư Branham.”

²³⁸ Tôi nói, “Thưa bà.” Tôi kể câu chuyện cho bà. Tôi nói, “Tôi đang ngồi đằng kia, và tôi đã kết tội bà, và suy nghĩ, ‘Thật là một điều kinh khủng!’ Có lẽ bà đã có con cái.”

Bà ta nói, “Tôi có.”

²³⁹ Tôi nói, “Điều gì khiến cho bà trở nên sai trật?” Bà ta bắt đầu tiết lộ câu chuyện với tôi điều đó có thể xé nát trái tim của bất cứ ai. Tôi nói, “Tôi—tôi đã cầu hỏi Đức Chúa Trời tại sao Ngài không cao sạch điều như thế khỏi đất này. Ở đây, bà ngồi đây với hai người đàn ông say rượu này, và chính bà, cũng say.” Và tôi nói, “Ngày nào đó...Huyết đó đang giữ cho bà khỏi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Bà sẽ chết một trong những ngày này. Và, thế thì, bà là—bà là một con người có ý chí tự do, bà có thể từ chối hoặc tiếp nhận.” Tôi nói, “Nhưng ngày nào đó linh hồn của bà sẽ đi lên trên kia, nơi đó không còn sự thương xót nữa. Nếu bà chết trong tội lỗi mình, thì bà sẽ bị đoán phạt, và bà sẽ đi xuống địa ngục.”

²⁴⁰ Anh chị em biết điều gì xảy ra không? Người đàn bà đó lên ra khỏi ghế ngồi tại nhà hàng đó. Chúng tôi đã có một buổi nhóm cầu nguyện như chưa bao giờ anh chị em nghe trong đời mình, và bà ta đến với Đấng Christ. Điều gì vậy? Đừng kết tội họ; hãy nói Phúc âm cho họ. Họ bị ma quỷ chiếm hữu; họ là những con người phạm trong lãnh vực này. Họ bị ảnh hưởng từ trên đây. Ảnh hưởng của chúng ta đến từ trên cao. Chúng ta hãy xem mình có thể làm gì với những ta-lâng của chúng ta, để chinh phục những người khác cho Đấng Christ.

²⁴¹ Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, cảm ơn Ngài vì sự nhân từ và thương xót của Ngài. Con xin lỗi, Chúa ôi; có lẽ, dân sự, con đã giữ họ ở đây rất lâu. Nhưng là buổi nhóm bế mạc chiều hôm nay như thế này, con muốn nói với họ, “các quý,” và con đã mổ xẻ nó quá nhiều trong một chỗ, trong một bài giảng, nhưng có thể họ có thể rút ra từ, chỗ này và chỗ kia, và hiểu được điều con muốn nói. Ngài biết những ý định của lòng con, trong việc đưa ra nó.

²⁴² Nguyện dân sự sau buổi chiều hôm nay ra về, và những người nam và những người nữ xem xét mọi bước đi mà mình quyết định, mà sống hạnh phúc và tự do. Nguyện họ biết rằng Đức Chúa Trời đã cứu họ. Và xin cho họ nhìn xem Ngài, quên đi tất cả những học thuyết và những thứ khác đang ở xung quanh họ, và sống một cách bình an và tỉnh táo, và trong sự kính sợ

Đức Chúa Trời. Và rồi, Đức Chúa Trời ôi, khi nào Ngài muốn sử dụng họ cho bất cứ điều gì, xin Ngài phán trực tiếp với họ và sai phái họ đến bất cứ nơi nào Ngài cần họ đi và làm bất cứ điều gì Ngài muốn họ làm. Nguyên dân sự khiêm nhường và tìm thấy Đấng Christ trong lòng họ. Xin tha thứ cho chúng con, Chúa ôi, về những thiếu sót của chúng con, mỗi một người trong chúng con.

²⁴³ Và chúng con biết rằng—rằng Sa-tan như sư tử rống luôn rình mò, khắp mọi nơi, hòng nuốt lấy những người nó muốn, mặc những áo choàng sùng tín. Ôi Đức Chúa Trời, những con cái tội nghiệp này, xin nhìn xem họ, ở khắp mọi nơi. Họ đã mở ra và phô bày cho người ta. Và con cầu xin Ngài, Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót họ, và cứu tất cả những người hư mất, chữa lành những người đau ốm. Và, Đức Chúa Trời ôi, chúng con nhận thức rằng những con quỷ này của bệnh tật đang đến trên con cái của Ngài, mà Ngài dùng sự chuộc tội đang bày ra nơi kia, để chăm sóc về điều đó. Và mọi con quỷ mà khiến cho họ phạm tội, Ngài đã có sự chuộc tội đang đặt nơi kia, sẽ lo liệu về điều đó. Và con cầu xin rằng Ngài sẽ nhậm lời trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Tôi tự hỏi liệu có...

MA QUỶ HỌC — LÃNH VỰC TÔN GIÁO VIE53-0609A

(Demonology — Religious Realm)

LOẠT BÀI MA QUỶ HỌC

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào chiều thứ Ba, ngày 9 tháng Sáu, năm 1953, tại Nhà Hát Công Viên Roberts ở Connersville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org